

A Monthly Published by
SRI AUROBINDO SOCIETY, PONDICHERRY - 605002
Vol. 34, No. 5 Rs. 15
Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72
PO. Regn. No:
TN/PMG(CCR)/39/03-05
WPP No. 35/03-05

వాక్శుద్ధి

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, మే 2005

వాక్శుద్ధి

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

మాట్లాడుట ... 3

మాట తీరు – సంయమనం ... 5

ఆధ్యాత్మికానుభూతులను బహిరంగ పరచుట ... 12

సత్యవచనం ... 13

రెండు మహాశక్తులు: మౌనము, వాక్కు ... 17

శ్రీమాత ప్రవచనములు

శ్రీమాత వాక్సుధ ... 18

వ్యర్థ ప్రలాపములు ... 21

నిజమైన ఆకాంక్ష మాటల కతీతం ... 24

మౌన సంభాషణ ... 25

అవగాహన కలగనప్పుడు ... 28

భాష వెనుక భావం ... 31

వాక్కు సృజనశీలి ... 34

మాటలు, వాటి మూలతత్త్వము ... 37

శబ్దబ్రహ్మ ... 39

అతి వాగుడు అనర్థదాయకం ... 40

రోజుకి ఒక గంట సాధన చెయ్యి ... 42

వందేమాతరం ... 43

సంస్కృతం ... 45

చివరి మాట – ఒక యథార్థ గాథ ... 45

సమాచార పత్రం ... 47

ఉపోద్ఘాతము

యోగమనగా జీవితాన్ని సమూలంగా పరివర్తన చేయుట. అనగా ఏవేవో కొన్ని ప్రత్యేక క్రియలను ఆచరించటం కాదు. జీవితం లోని ప్రత్యంశమును సూక్ష్మదర్శినిలో పరిశీలించి యోగమునకు సహకరించునట్లు మలచుట. వాగ్వ్యవహారము జీవితంలోని ఒక ముఖ్యాంశము. ప్రొద్దున లేచినప్పటి నుంచి మనం ఇతరులతో మాట్లాడుతూనే వుండాలి. ఈ మాట్లాడటము విచ్చలవిడిగా జరుప వచ్చునా లేక దానిని కూడ నియంత్రించవలెనా అనేదే ప్రశ్న. మనకు కావలసినది అంతరంగిక దీక్ష, అంతరంగిక నియంత్రణ. కాని మన వాగ్వ్యాహారమంతయు మన పరమోపరిభాగము నుండి జరుగుతుంది. మన ఆవేశాలు, కోపతాపాదులన్ని మాటలలో ప్రక టితమౌతూ వుంటాయి. ఇది యోగజీవితానికి పూర్తిగా విరుద్ధము. కాబట్టి మనం మాట్లాడుతున్నప్పుడు చాలా అప్రమత్తంగా వుండాలి. సంయమనం పాటించాలి.

— సంపాదకుడు

మాట్లాడుట

మాట్లాడటమనేది మనిషియొక్క ఉపరితలము (superficial nature) నుండి జరిగే విషయము. అందుకనే అతిగా మాట్లాడటం హాని కరం. అది నీ శక్తిని వృథా చేస్తుంది. అంతరంగిక వికాసానికి అడ్డు తగులుతుంది.

*

మనము ఇంకొకరితో మాట్లాడినప్పుడు ప్రాణికశక్తుల వినిమయం (vital exchange) జరుగుతుంది. వాళ్ళ నిరాశానిస్పృహాలు (depression) మనకుకూడ అంటుతయి!

*

మామూలుగా కబుర్లు చెప్పుకోవటంవలన మనిషి కలవరపడ తాడు. అంతరంగికంగా దిగజారిపోతాడు. ఇదంతా అధోప్రాణిక భౌతికమానసముల (lower vital and the physical mind) ప్రతా పము – మనిషిని externalise చేసేస్తుంది. అందుకనే చాలమంది యోగులు మౌనవ్రతాన్ని పాటిస్తారు.

*

అంతరంగికంగా గంభీరమైన శాంతి నెలకొన్నట్లయితే సంభాషిం చుట వలన అదేమాత్రము చెదిరిపోదు. ఎందుకంటే మనోప్రాణి కములను ఆవహించిన ఆ శాంతి వాటి కతీతమైనది. అయితే సంభాషించుటవలన చేతన కొంతవరకు చెదిరిపోవచ్చు. నష్టము కలుగవచ్చు. మాట్లాడకుండా వుండటం వలన పెద్దగా నష్టమేమీ లేదు. ఏకాంతంగా వుంటాము అంతే. వార్తలు మొ॥ మామూలు కబుర్లు ఆడకపోవటం వలన వచ్చే నష్టమేమీ లేదు.

*

మనం చెవుల హోరెత్తేట్టుగా ఇతరులకు ఎంత బోధించినప్పటికి, ఆ విషయములు వారి ఉపరిమనస్సును మాత్రమే స్పర్శిస్తాయి. అవి ఆ మనస్సుకు నచ్చితే అది సంతోషిస్తుంది, పులకితమౌ తుంది అంతే. నచ్చని యెడల తిరస్కరిస్తుంది, విమర్శిస్తుంది, విసు

క్కుంటుంది, పెడమొహం పెడుతుంది. ఒక వేళ గట్టిగా బలవంత పెట్టినట్లయితే అది ప్రాణికాన్ని స్పర్శించి దానికి క్షణికావేశం కల గచేస్తుంది, అంతే.

*

అన్ని పరిస్థితులలోను, నీ ఆలోచనలపై, వాక్కుపై నియంత్రణ వుండాల్సిందే. ఆగ్రహావేశాలు పనికిరావుగాని, కొన్ని పరిస్థితు లలో గట్టిగా కోప్పడవలసి వస్తుంది. అవసరమైనప్పుడు భావ గాంభీర్యత, కఠినమైన పదాలు వాడాల్సిందే.

*

ఏవేవో ఊహించుకొని ఇతరులను అపార్థాలతోను, అభాండాల తోను, గోరంతలు కొండంతలు చేసి విమర్శించటం అందరికి వుండే జబ్బే. ఈ జాడ్యము ప్రాణికానిది. అది దాని వినోదం. భౌతికమనస్సు కూడ దానికి వంతపాట పాడుతుంది. అంతరం గంలో జరిగిన దివ్యానుభూతుల ప్రభావం బాహ్యాజీవితంలోనికి కూడ రావాలంటే ఎక్కువ మాట్లాడకూడదు. ప్రాణికంగా చేసే గోలకు లొంగిపోకుండా స్థితప్రజ్ఞుడవై వుండటం చాలా అవసరం.

*

నువ్వు కొన్ని నియమాలని పొర్లుపోకుండా పాటించాలి. *ఇత రులను గురించి ఎప్పుడూ చెడ్డగా మాట్లాడకూడదు, విమర్శిం చనూ కూడదు.* పైకి కనపడే ఈ వ్యవహారమంతా నీలోను ఇతరులలోను ప్రకృతి చేసే ఖేలనమే కదా. అందుకని కేవలం ఈ బాహ్యాసంఘటనలను గురించి నువ్వు తల్లక్రిందులై పోకూ డదు. వాస్తవాన్ని నిదానంగా, నిశ్చల చైతన్యంతో గ్రహించాలి.

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి, ఆర్. లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

(*SABCL* Vol. 23, pp. 653, 835; Vol. 24, pp. 1550, 1555-58)

మాటతీరు – సంయమనం

పిచ్చాపాటి మాట్లాడుకోవడం బాహ్యామానవునికి సంబంధించిన విషయం. అంతరంగికంగా స్థిరపడినప్పుడు నీలో ప్రకృతి యాంత్రికంగా జరిపే కార్యక్రమములు (మాట్లాడటం మొ॥) అన్నిటిని అక్కడినుంచి నియంత్రించవలసిందే. నువ్వు ప్రశాంతచిత్తమును సాధించినప్పుడు ఇది సాధ్యమౌతుంది. – సంపాదకుడు

మాట్లాడటంలో పూర్తి సంయమనాన్ని సాధించడం మంచిది. అంతర్ముఖులమై పూర్తిగా నిజమైన అంతరంగ మరియు యోగ చైతన్యాన్ని వృద్ధిపరచుకొనుటకు అది ఒక ముఖ్యమైన ముందడుగు.

*

పూర్తి మౌనం, అతిగా మాట్లాడటం ఈ రెండూ రెండు ధ్రువాలు. ఏదీ మంచిది కాదు. చాలామంది మౌనవ్రతాన్ని పాటించడాన్ని నేను చూచాను. అయితే ఆ తర్వాత వారు మళ్లీ విచ్చలవిడిగా మాట్లాడతారు! మౌనం పాటించినా సరే, పాటించకపోయినా సరే నిన్ను నీవు నియంత్రించుకోవటం ముఖ్యం.

*

మాట్లాడటం బాహ్యామనస్సు నుంచి జరుగుతుంది. కనుక మాట్లాడటంలో బాహ్యాచైతన్యం లోనికి దిగజారటం పరిపాటి. అయితే దాన్ని పూర్తిగా నివారించటం అసాధ్యం. నీవు వెంటనే అంతరంగ చైతన్యంలోకి వెళ్లాలి. ఒక వేళ నీవు సదా నీ అంతరంగ సత్తలో నుండి మాట్లాడగలిగితే లేక కనీసం అది నీ మాటల వెనుక ఆధారంగా ఉన్నట్లయితే ఏ బాధా లేదు.

*

చాలా బాహ్యానికి చెందిన మనస్సే గాలి కబుర్లతో సంతోషిస్తుంది. నిమ్నప్రాణిక నైజంలో నిశ్చలత, దానితోపాటు కొంత అప్రయత్నంగా కలుగు స్వీయనియంత్రణ నెలకొన్నప్పుడే ఆ అలవాటు

వున్నావారు దాన్ని పూర్తిగా జయించవచ్చు – ఇది చాలామందిలో వుంటుంది.

వీటన్నింటిని సాధించుటకు సమయం పడుతుంది. అతి ముఖ్యమైనదేమనగా నిశ్చలతను దానితోపాటు నిజమైన శక్తిని మొత్తం వ్యక్తిత్వం లోనికి తేవడం.

*

నిజమే, మాట్లాడటం అంతరంగం నుండి రావాలి. అంతరంగ నుండి నియంత్రించబడాలి.

*

వాక్కు ప్రాణికముయొక్క అభివ్యక్తి. దాని అలవాట్ల ప్రకారం బయటపడుతుందే గాని నీ మనస్సును లెక్కచేయదు. నాలుక ఒక అల్లరి పిల్లవాడన్న మాట! మాట్లాడాలన్న ప్రేరణకు లోబడక, దాని అవసరం లేకుండా మాట్లాడగలిగి, తాను మాట్లాడటం సరియైనదని తోచినప్పుడు మాత్రమే మాట్లాడటం, ఏది సరిగా వుంటుందో దాన్ని గమనించి చెప్పడం అనునది యోగపరమగు స్వీయనియంత్రణ యొక్క అత్యావసరమైన భాగం.

ఎడతెగని పట్టుదల, జాగరూకత, బలమైన నిర్ధారణ వీటితో మాత్రమే అలా చేయవచ్చు. అయితే నిశ్చయం వున్నప్పుడు, దాన్ని కొద్దికాలంలోనే, దాని వెనుకనున్న శక్తి సహాయంతో సాధించవచ్చు.

*

'చాలా కాలంగా అలవాటుపడిన గుణాలు వెంటనే తొలగిపోవు' అన్న విషయం బాగా తెలిసిందే. ముఖ్యంగా మాట్లాడటం అన్నది చాలామందిలో అధికంగా వారి నియంత్రణ లేకనే, తనకు తానుగా వస్తుంది. జాగరూకత (vigilance) మాత్రమే కట్టుబాటును కలిగిస్తుంది. అందువల్ల ఎవరైనా తన మాటల వల్ల ఏదైనా అపాయం కలుగుతుందేమో, జాగరూకత లోపిస్తుందేమో అని మెలకువగా వుండాలి. ఆతురతతో కూడిన జాగరూకత కాక ఎక్కువ శాంతంగా కలగలపు లేక వుండగలుగుటే చాలా శ్రేయస్కరం.

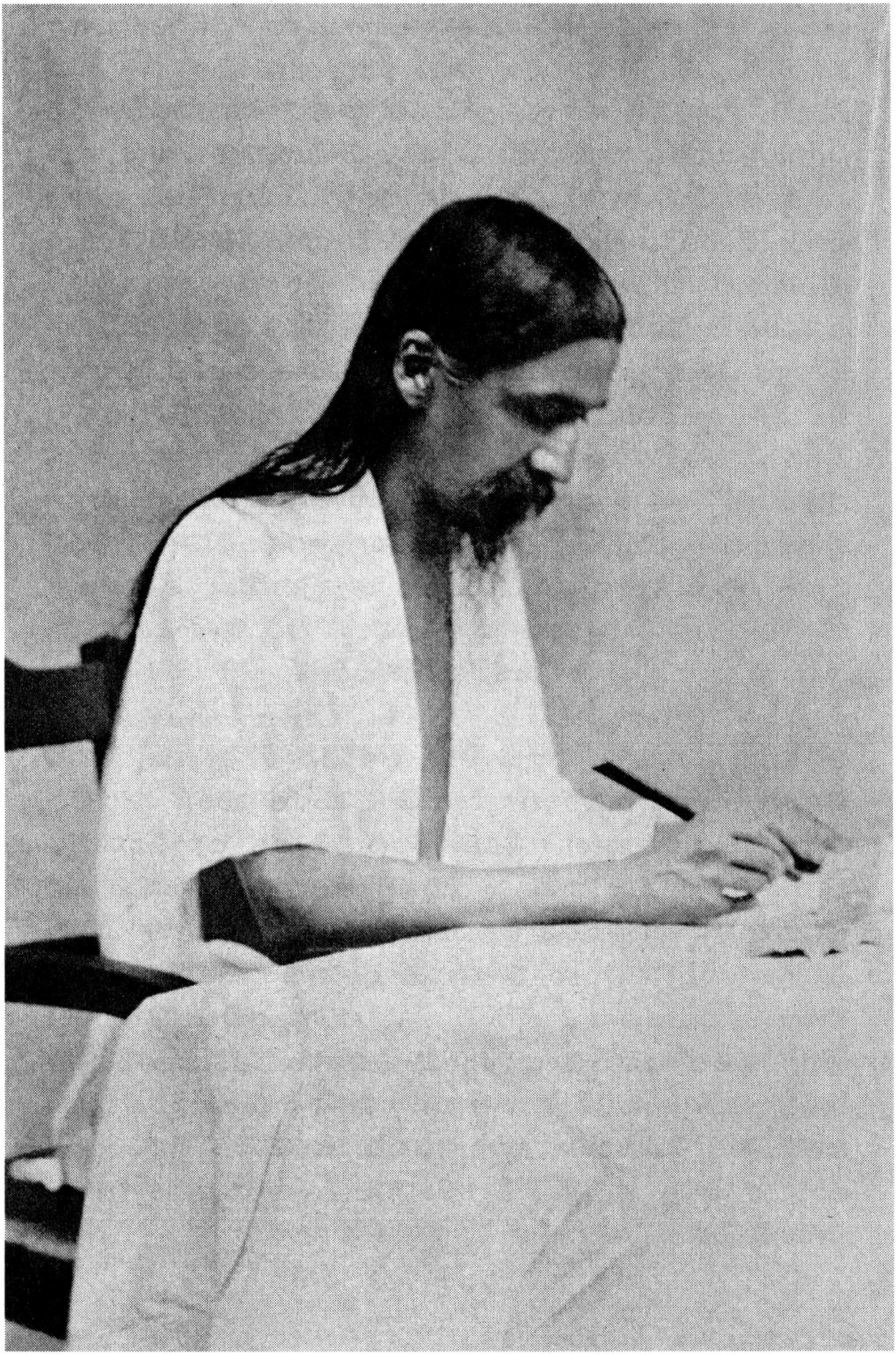
*

శారీరక లేక ప్రాణిక – శారీరక అలవాట్లు మార్చుకోటం చాలా కష్టమైన పని. ఎందుకనగా వాటి చర్య అప్రయత్నంగా జరుగునది, మానసిక ఇచ్ఛకు లోనైనది కాదు. అందువల్ల వాటిని నియంత్రించడం కాని లేక పరివర్తింప చేయుటకు గాని మనస్సుకు కష్టమైన కార్యం. నీవు పట్టుదలతో నియంత్రించటం అలవాటు చేసుకోవాలి. తరచుగా నీవు నీ మాట తీరును నియంత్రించుటలో సఫలుడవైనచో – దానికి నిరంతర జాగరూకత అవసరం – చివరికి సంయమనం స్థిరమై, పోను పోను ఎల్లవేళలా జోక్యం చేసుకోగలదు. ఆ ప్రయత్నం శ్రీమాత కాంతికి, ప్రభావానికి పూర్తిగా తెరుచుకోనంత వరకు చేస్తూనే వుండాలి. అది నెరవేరినచో అప్పుడు ఆ సంయమనాన్ని అతిశీఘ్రంగాను, కొన్ని సమయాల్లో అతి త్వరగానూ చేయవచ్చు. చైత్యపు జోక్యం కూడా వుంటుంది – నీవు అనాలోచితంగా మాట్లాడదలచిన ప్రతి సందర్భంలోను జోక్యం చేసుకొనుటకై చైత్యపురుషుడు తగినంతగా జాగృతుడై, క్రియాత్మకంగా వుండి 'వద్దు' అని హెచ్చరించినచో, అప్పుడు మార్పు చాలా సులభమవుతుంది.

*

అధికంగా మానవుల మాట తీరు, ఆలోచన కొన్ని ముద్రపడిన మార్గాలలో యాంత్రికంగా సాగుతూ, మరల మరల ప్రకటితమవుతుంటాయి. వాటిని నియంత్రించునది లేక ఆజ్ఞాపించునది వాస్తవానికి మనసు కాదు. అందువల్లే చేతనాత్మక మనసు తన అధికారాన్ని, అనుమతిని ఉపసంహరించి, మరో విధంగా చేయాలని నిర్ణయించినప్పుడు కూడా, కొంతకాలం వరకు ఈ అలవాటు కొనసాగవచ్చు. అయితే ఎవడైనా ధృఢచిత్తుడైనచో ఈ అధోచేతనలో కూడిన యాంత్రిక అలవాటు, ఇకపై పనిచేయకుండా ఆపివేయబడిన యంత్రాలవలె పతనమవుతుంది. అప్పుడు అతడు ఆలోచించుటకు, మాట్లాడుటకు అంతరంగ దైవం అంగీకరించిన దాన్ని మాత్రమే స్వీకరించగలడు. అధోచేతనలోని అలవాటుకు విరుద్ధమైన దాన్ని ఏర్పరచుకొనగలడు.

*

వాక్కును కట్టుబాటులోనికి తేవటం కష్టం. తమ నోటికి వచ్చిన దాన్ని చెప్పడానికి ప్రజలు అలవాటుపడి వుంటారు. వారు తాము చెబుతున్నదానిపై అజమాయిషీని, నియంత్రణను చేయరు. మాట్లాడటంలో ఒక విధమైన యాంత్రికత వుంది. దాన్ని చైతన్యపు అత్యున్నత పరిధిలోనికి తేవడం ఎల్లవేళలా అంత సులభం కాదు. మాట్లాడటంలో చాలా పొదుపుగా ఎందుకు వుండాలి అనుటకు అదొక కారణం. బాగా ఆలోచించి సంయమనం పాటించుటకు అది సహాయపడుతుంది. పైగా నాలుక తన ఇష్టానుసారంగా ప్రవర్తించడాన్ని నివారిస్తుంది.

వాటికి లోబడక వుండటం అనగా తన మనసుకు, వాక్కుకు, సాక్షిగా వుండటం, వాటిని తనకన్నా వేరైనవిగా చూడటం, వాటితో తాదాత్మ్యం చెందకుండా వుండటం. వాటికి వేరుగా వుండి సాక్షిగా గమనించడం ద్వారా, అవి ఏవో, అవి ఎలా పనిచేస్తాయో, ఆపై వాటిని ఎలా నియంత్రించాలో, తాను అంగీకరించని దాన్ని తిరస్కరించడం, ఏది నిజమైనదని తోస్తుందో, దాన్ని ఆలోచించి మాట్లాడటం అను వాటిని అతడు గ్రహిస్తాడు. అయితే ఇది తక్షణమే సాధ్యం కాదు. ఈ తనకన్నా వేరైనది అను భవాన్ని స్థిరం చేయుటకు కొంతకాలం పడుతుంది. సంయమనాన్ని సాధించుటకు ఇంకా ఎక్కువ కాలం పడుతుంది. అయితే సాధన, పట్టుదలతో దాన్ని సాధించవచ్చు.

*

మాట్లాడు భాగం నుండి నీవు వేరుపడి శ్రద్ధగా పరిశీలించగలిగినప్పుడే దాన్ని నియంత్రించగలవు. మాట్లాడునది బాహ్యమనస్సు – దాన్ని అంతరంగ సాక్షీభూత మనసు ద్వారా గమనించి నియంత్రించాలి.

*

నిజానికి కావలసింది అంతరంగ నిశ్శబ్దత – అంతరంగంలో నిశ్శబ్దంగా వుండునదేదో ఒకటి బాహ్యా సంభాషణను, చర్యలను గమనిస్తుంది. అయితే దాన్ని ఏదో పైపైదిగా, తాను కానిదిగా, చాలా ఉదాసీనమైనదిగా, తనతో స్పర్శించబడనిదిగా భావిస్తుంది.

మాట్లాడుటకు, పనిచేయుటకు ఆధారమివ్వగల శక్తులను అది తేగలదు లేక ఉపసంహరించుకొని వాటిని ఆపగలదు, లేక వాటిని వాటి దారికి వదలి, వాటితో కలియకుండా వాటిచే చలించక పరిశీలించగలదు.

*

సహజంగా అలా ఎందుకనగా, ఈ విషయాలలో (చర్చలు, నవ్వులు) చైతన్యం బయటకు నెట్టివేయబడుతుంది. అంతరంగ సమస్థితి నుండి అతడు బయిటపడి తిరిగి అందులోనికి పోవడం కష్టమవుతుంది – ముఖ్యంగా ప్రాణికశక్తి ఒక విధంగా చెదిరి పోవడం చేత ఎవ్వరైనా చైతన్యపు బాహ్యతలం ద్వారా మాత్రమే, బాహ్యంగా ఏమి జరుగుతుందో దాన్ని లోపలి నుండి పరిశీలిస్తూ, దానిలో తనను తాను విస్మరించకుండా, ఈ కార్యాలను చేయగల స్థితిని పొందగలిగినచో, అప్పుడు సమస్థితి లోపించదు. అయితే ఇలా తన ప్రతిరూపాన్ని పొందడం కొంత కష్టం – కొంత కాలానికి అలా కాగలడు, ముఖ్యంగా అంతరంగ శాంతి, నిలకడ తీవ్రం మరియు చాలా కాలం మనునవిగా కాగలిగినచో.

*

మాటలు, పనులలో తొందరపాటు (అధికంగా, ఎందుకనగా కొంత వరకు ఇది ప్రతి మనిషిలో వుంటుంది) – అదొక స్వభావం. నిర్ణయాలకై అతివేగంగా గంతులు వేయకుండా లేక వెంటనే ఆలోచనల నుండి, మాటలకు, చేతలకు వేగిరపడకుండా వుండుటకు క్రమశిక్షణలో పెట్టవలసింది బాహ్యంగా పోవు మనసును.

*

ఇంకొకరితో మాట్లాడేటప్పుడు నువ్వు చైత్యపురుష స్ఫూర్తితో మాట్లాడాలి.

1. ఆవేశంతో ఇష్టమొచ్చినట్లు మాట్లాడకూడదు. చర్చిస్తున్న విషయానికి సహాయపడే మాటలు, అవసరమున్నంత వరకే మాట్లాడాలి.
2. నువ్వు చెప్పదలచుకున్నదేదో చెప్పి ఊరుకోవాలి అంతే. నువ్వు చెప్పిందే న్యాయమని ఇతరులది తప్పని వాదించ

నక్కర్లేదు. ఒక విషయాన్ని గురించి నీ అభిప్రాయము చెప్పి, మాట్లాడకుండా ఉండాలి. గట్టిగా అరవకూడదు.

3. మాట్లాడే తీరు మామూలుగానే వుండాలి. పరుష వాక్యాలు, ఆగ్రహావేశాలు ఏమాత్రం పనికిరావు.
4. ఇతరులు గట్టిగా మాట్లాడినా సరే, వాదించినా సరే, నువ్వు మట్టుకు నెమ్మదిగానే వుండాలిగాని, వాళ్లతో పాటు నువ్వు కూడ రెచ్చిపోకూడదు. నెమ్మదిగా మాట్లాడినట్లైతే పరిస్థితి చల్లారుతుంది.
5. ఇతరులను గురించి చెడుగా మాట్లాడటం, ముఖ్యంగా సాధకుల మీద పితూరీలు చెప్పినప్పుడు నువ్వు కూడ వాళ్లతో కలిసిపోకూడదు. ఇటువంటి చౌకబారు కబుర్లు నీకే విధంగా సహాయం చెయ్యకపోగా నీ చేతనాస్థాయిని దిగజార్చివేస్తాయి.
6. ఇతరులను బాధపెట్టే మాటలు, చేతలు పనికిరావు.

అనువాదం: నైనారు అప్పాస్వామి

(*SABCL* Vol. 23, p. 639; Vol. 24, pp. 1549-1556)

I believe it is a practice to be recommended to everyone: to keep a certain time every day for trying to make the mind quiet, even, still.

The Mother

(*CWM* Vol. 3, p. 195)

ఆధ్యాత్మికానుభూతులను బహిరంగపరచుట

సాధన చేస్తున్నకొద్దీ నీ చేతనాస్థాయి పెరుగుతుంది. దానితో పాటు నీకు సూక్ష్మదృష్టి, కొన్ని యోగానుభూతులు కలుగుతాయి. నీవు వాటిని జాగ్రత్తగా పదిలపరచుకోవాలి. ఎవరితోటి చెప్ప కూడదు. — *సంపాదకుడు*

మన పూర్వ యోగులు, సాధన గురించి చెప్పిన నిబంధనల్లో, తమ స్వీయానుభవాలను గురువుతో తప్ప, మరెవ్వరితోనూ చెప్ప కూడదు (అందులోనూ ఇంకా సాధన కొనసాగుతున్నప్పుడు) అని అన్నారు. ఎందుకంటే అది తపస్సును క్షీణింప చేస్తుంది. దీనినే తపఃక్షయం అంటారు.

*

నువ్వు దాన్ని గురించి అధికారం లేనివాడికి చెప్పావు గనుక, ఆ దివ్యకాంతి నిన్ను వదిలి వెళ్ళిపోయింది. నీ అనుభవాలు, గురు వుతోగానీ లేదా నీకు సాధనలో సహాయపడగలిగిన వారితోగానీ మాత్రమే చెప్పడం నీకు శ్రేయస్కరం. ఇలా, నీ అనుభవాలను మరొకరితో చెప్పగానే సాధారణంగా అవి మాయమైపోతాయి. అందుకే మన యోగులు తమలో ఏం జరుగుతున్నదీ ఎవ్వరికీ చెప్పొద్దన్న నిబంధన పెట్టారు. నీలోని అనుభవాలు నీలో స్థిర పడినపుడు మాత్రమే నువు చెప్పొచ్చు. అంటే అవి నిన్ను విడిచి పెట్టి వెళ్ళలేనపుడు నీలో స్థిరంగా ఉన్నపుడు అన్న మాట. అలా శాశ్వతంగా నీలో ఉండగలిగిన నీ అనుభవాలు సాధనలో నీ పురో భివృద్ధికి దోహదం చేస్తాయి. పైగా చైతన్యకవాటాలు తెరుచుకుం టాయి.

*

ఈ ఆనందాన్ని నువ్వు అట్టే పెట్టుకోవాలంటే, నువ్వు నీ అను భవాలను, ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా ఉండటం మంచిది. ఇతరులతో చెప్పిన అనుభవాలు రెక్కలొచ్చి ఎగిరిపోతాయి సుమా!

యోగాన్ని మరొకరితో చెప్పడం ద్వారా, తాను శిష్యులతో ఒక గురువు అవగలడు. మన పూర్వయోగులు ఏం చెప్పారంటే, శిష్యులను చేర్చుకున్న గురువు, వాళ్ల కష్టాలను, తన కష్టాలతోపాటు తన మీద వేసుకుంటాడు.

అనువాదం: విమలాదేవి

(*SABCL* Vol. 23, pp. 925-27)

సత్యవచనం

నువ్వు సాధన చేయటం ఉన్నత చైతన్యాన్ని పొందేందుకే కదా! అటువంటప్పుడు నువ్వు చాల జాగ్రత్తగా మాట్లాడాలి. అబద్ధాలు, అతిశయోక్తులు పనికిరావు. నీకు సత్యము కావాలంటే వాక్శుద్ధి తప్పనిసరి.

— సంపాదకుడు

సత్యమే మన గమ్యం అయినప్పుడు, మన మాటల్లోనూ, తలపుల్లో కూడా సత్యమే వుండాలి. అనృతము (falsehood) నీలోని భాగము కాదని, నీకు దానికి ఏ విధమైన సంబంధమూ లేదని తెలుసుకో. అప్పుడు నువ్వు దాని మాట ఎందుకు వినాలి? దానిని తేలికగా నిరాకరించగలవు; వెంటనే తిప్పికొట్టివేయగలవు.

*

నీలోని చైత్యపురుషుడు మేల్కొన్నాడని తెలుస్తున్నది. దాని ప్రభావము వలనే నువ్వు సత్యమునే పలక గలుగుతున్నావు. అంతరంగంలోంచి పొంగి పొరలే వెలుగు నీ శరీరము నందెల్లడలా వ్యాపించి దానిని సత్యమార్గంలో నడిపిస్తున్నది. It is evident from this inward control which you feel enlightening and guiding you and the resolution of truth-speaking that it made you take, that your psychic being is awake within you. మానవులలో ఎక్కడ చూసినా వ్యక్తిత్వంలో ఏవో కొన్ని లోపాలు కనబడుతూనే వుంటాయి. ఇష్టాయిష్టాలని బట్టో, వ్యక్తిగత అభిప్రాయాల

వలనో, సొంత లాభం కోసమో, అహంభావం వల్లనో – ఎన్నో కారణాలవల్ల అబద్ధం ఆడటం జరుగుతుంటుంది. ఒక్కోసారి అబద్ధం కాకపోతే సత్యాన్ని వక్రీకరించడమో, గోరంతలు కొండంతలు చెయ్యడమో లేదా కొండంతల్ని గోరంతలు చెయ్యడమో జరుగుతుంది. ఈ స్వభావాన్ని నిజంగా మార్చుకోవాలంటే సత్యాన్ని, ఉన్నదున్నట్లుగా మాట్లాడాలి. ఈ సత్యమార్గంలో ముందుకి వెళ్లాలంటే, ఎలాగయితే రోగలక్షణాలకు మందు వేసే ముందు ఆ వ్యాధి మూలం తెలుసుకుంటారో, మన స్వభావంలో అసలు మారవలసిందేమిటో తెలుసుకోవడమే మొదటి మెట్టు.

*

పూర్ణసత్యానికి తనలో అంకురార్పణ కావాలంటే సాధకుడు ఎల్ల వేళలా పూర్తి నిజాన్నే మాట్లాడడం చాలా అవసరం.

*

అవసర అనవసరాలతో పని లేకుండా, అసత్యానికి అన్ని వేళలా దూరంగా వుండాలి.

*

"ఎంత చిన్నదయినా, మనం కనక మన మాటల్లో కానీ వ్రాతల్లో కానీ అసత్యం దొర్లనిస్తే, పరిపూర్ణ సత్యానికి దూతలమెలా అవగలం? పూర్ణసత్యాన్ని గౌరవించే ప్రతి ఒక్కరూ ఎటువంటి పొరపాట్లకీ, అతిశయోక్తులకీ, వక్రీకరణలకీ తావివ్వకూడదు"

– శ్రీమాత

సత్యవచన ప్రాధాన్యత గురించి శ్రీమాత ఎంతో ఉన్నత స్థాయి నుంచి ఈ సూచనలిచ్చారు. పరిపూర్ణ సత్యానికి మీరు మాధ్యమం కావాలంటే, ఎట్టి పరిస్థితులల్లోనూ సత్యాన్నే పలకాలి. అలా అని, అన్ని విషయాలూ అందరికీ చెప్పకూడదు. కొంతమందికి ఆ సత్యాన్ని జీర్ణించుకుని అంగీకరించే స్థాయి ఉండకపోవచ్చు. ఇంకొందరు దాన్ని వ్యతిరేకించే వాళ్లవచ్చు, లేదా దాన్ని అసత్యంగా మలచవచ్చు. అటువంటప్పుడు మౌనంగా వుండి అటువంటివాళ్లతో సత్యాన్ని పంచుకోకపోవటం తప్పు కాదు. హాస్యానికైనా ఎగతాళికైనా సరే అసత్యం పలికితే, మనలోని చేత

నత్వాన్ని, సత్యాసత్య అవగాహనని దిగజార్చినట్లే. ఇదే విష యంలో గుర్తుపెట్టుకోవలసిన ఇంకో ముఖ్యవిషయం: సత్యమును మనస్సుతో తెలుసుకుంటే సరిపోదు. మనస్సుకు సత్యమంటే ఏమిటో తెలుస్తే కదా! మనస్సును దాటి ఉన్నత చేతనను సంపా దించు. అప్పుడే నీకు అసలు సత్యమంటే ఏమిటో తెలిసేది.

*

అబద్ధం ఎందుకాడాలి? అవసరం ఏమిటి? తెలిసిన ప్రతీదీ అంద రికీ చెప్పాలని నియమం లేదు. అలా చెబితే మంచికంటే చెడు ఫలితాలే ఎక్కువవచ్చు. అవసరమయితే, ఎంత అవసరమో అంతే చెప్పాలి. ఆ చెప్పేది మాత్రం నిజమే చెప్పాలి. అసత్యాలు, తెలిసి కావాలని సత్యాన్ని వక్రీకరించడాల్లాంటి పనులు మాత్రం చెయ్యి కూడదు.

*

నిజమే పలుకుదామంటే కొన్ని విషయాలని గమనించుకోవాలి. ఒక్కోసారి లోలోపల అది అబద్ధం అని తెలిసికూడా బయటికి అది ఒప్పయినట్లు మాట్లాడటం జరుగుతుంది. వాస్తవానికి అది నిజం కాదు కదా! ఇంకొన్ని సందర్భాలలో లోలోన కచ్చితంగా నిజమని నమ్మినదాన్ని బయటకి చెప్పడం జరిగినా, యథార్థానికి అది నిజం కాకపోవచ్చు. లోపల అబద్ధమని తెలసీ పైకి నిజంలా చెప్పడం కావాలని మోసం చేసుకోవడమే. అంతేకాదు, అది సత్యాన్ని ధిక్కరించడమే. ఇంతకంటే లోపలనించీ సత్యమే చెబు తున్నామని నమ్మి, తెలియక అసత్యం చెప్పడం పొరపాటువల్లో, అజ్ఞానంవల్లో జరుగుతుందనుకోవచ్చు. ఇవన్నీ మన నిత్యజీవి తంలో జరుగుతుంటాయి.

మన చైతన్యం వుండే స్థాయిని బట్టి సత్యంపట్ల మన అవ గాహన, దృక్పథం, నిర్వచనం అన్నీ మారతాయనేది సత్యం. మనస్సు స్థానం కంటే పైస్థాయి, Higher Truth స్థాయినించి గమ నిస్తే, సత్యం నిర్వచనం వేరుగా వుంటుంది. క్రిందిస్థాయిలో, మనస్సు స్థాయిలో అసంపూర్ణ సత్యమవవచ్చు. అంతమాత్రాన నిరాశ పడనక్కర లేదు. అనంతసత్యాన్ని తెలుసుకునే ప్రయ

త్నంలో ఈ పరిమిత బుద్ధికి తెలిసే చిన్న చిన్న సత్యాలే, అసంపూర్ణ సత్యాలే మొదటి మెట్టు. పూర్ణసత్య చైతన్యం మనలోకి ప్రవహించాలంటే ఎప్పుడూ దాని కోసం హృదయపూర్వకంగా, స్వచ్ఛంగా స్వాగతం పలికేలా ఎటువంటి అజ్ఞానపు తెరలు అడ్డు లేకుండా వుండగలగాలి. సాధారణ స్థాయిలో వుండే కోరికలు, ఆవేశాలు, స్వార్థాలు ఆ స్వచ్ఛమైన పూర్ణసత్యాన్ని గ్రహించలేని గుడ్డివాళ్లుగా మనని చేస్తాయి, లేదా దానిని వక్రీకరించేలా చేస్తాయి. అందుకే నిరంతరం పైనుంచి ఏ క్షణాన ప్రసరించినా సంపూర్ణ సత్యాన్ని స్వీకరించగల స్వచ్ఛత కలిగి వుండాలంటే, క్రింది స్థాయిలోని అసంపూర్ణ సత్యాన్నీ, కల్మషాలనీ వదిలెయ్యగలగాలి. ఇదే కనక ఒక్కసారి చెయ్యగలిగితే Higher Consciousness సవ్యంగా పనిచెయ్యడం మొదలుపెడితే, సత్యమార్గంలో ప్రగతి చక్కగా, నిరాటంకంగా జరుగుతుంది. సత్యంలోని ఒక మెట్టు నుంచి ఇంకో మెట్టుకి ఎదగగలుగుతారు.

*

అబద్ధాలు చెప్పటం: ఇది నీ అధోప్రకృతికి చెందిన జబ్బు. ఋజు ప్రవర్తన లేనివారు మదర్ సహాయాన్ని అందుకోలేరు. వారంతట వారే దాన్ని తిప్పికొట్టివేస్తారు. అట్టివారు అతిమానస సత్య జ్యోతులను ఎలా గ్రహించగలరు? వారి అధోప్రకృతిని, ప్రాణిక, భౌతికములను ఎలా మార్చుకోగలరు? వారు తయారు చేసుకున్న స్వయంకృతాపరాధములో వారే లోతుగా కూరుకొనిపోతారు. ముందుకు సాగలేరు.

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

(*SABCL* Vol. 23, p. 652;

Vol. 24, pp. 1558, 1553, 1559-60, 1308-09)

రెండు మహాశక్తులు: మౌనము, వాక్కు

ఎంత తెలివైనవాళ్ళయినా ముందర ఏం జరగబోతోందో ఊహిం చలేరు. కేవలం బాహ్యాపరిస్థితులను బట్టి చూస్తే అంతే. అలా కాకుండా లోపల నిక్షిప్తమైన రహస్యజ్ఞానాన్ని కనుక కనిపెట్టి నట్లయితే దైవేచ్ఛ ఎలా వున్నదో, ప్రపంచ పరిణామాలు ఎలా వుంటాయో నీ కర్థమౌతుంది. *– సంపాదకుడు*

ఈ విశ్వంలో రెండు మహాశక్తులున్నాయి. మౌనము, వాక్కు. మౌనము సంకల్పిస్తుంది. వాక్కు సృజిస్తుంది. మౌనం కార్యకారి, వాక్కు ప్రేరణకారి – ఆ కార్యానికి ప్రేరణ ఇస్తుంది. మౌనము ఆజ్ఞాపిస్తుంది. వాక్కు మెల్లి మెల్లిగా నచ్చచెబుతుంది. ఈ ప్రపం చంలో జరిగే బృహత్పరిణామాలన్ని నిశ్శబ్దమైన అగాధాలలో తయారుచేయబడినవే. పైకి కనపడే గందరగోళమంతా సముద్ర కెరటాల సవ్వడి. క్రిందనున్న అగాధాలలో సముద్రజలాలు నిశ్చ లంగా వుంటాయి. మనుమలు పైన జరిగే గందరగోళము వింటారే గాని లోపల దాగివున్న దైవేచ్ఛను కనుక్కోలేరు. అందుకనే అంటారు చరిత్రలో ఎప్పుడూ అనుకోని సంఘటనలే జరుగు తాయని. మనుషులు వారి దృష్టిని బాహిరము నుండి లోపలికి తరలిస్తేగాని రహస్యంగా దాగివున్న వాస్తవాన్ని దర్శించలేరు...

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

ఆంగ్లమూలం:

There are two great forces in the universe, silence and speech. Silence prepares, speech creates. Silence acts, speech gives the impulse to action. Silence compels, speech persuades. The immense and inscrutable processes of the world all perfect themselves within, in a deep and august silence, covered by a noisy and misleading surface of sound – the stir of innumerable waves above, the fathomless resistless mass of the ocean's

waters below. Men see the waves, they hear the rumour and the thousnand voices and by these they judge the course of the future and the heart of God's intention; but in nine cases out of ten they misjudge. Therefore it is said that in history it is always the unexpected that happens. But it would not be the unexpected if men could turn their eyes from superficies and look into substance, if they accustomed themselves to put aside appearances and penetrate beyond them to the secret and disguised reality, if they ceased listening to the noise of life and listened rather to its silence.

(*SABCL* Vol. 3, p.366)

శ్రీమాత ప్రవచనములు:

శ్రీమాత వాక్సుధ

మాటలు తగ్గించు. చేతలు పెంచు. (మితభాషణమే మానవునికి పెట్టని భూషణం, ఆచరణలో మరింత శ్రద్ధ చూపించుటే కర్తవ్యం).

*

ఎక్కువ మాట్లాడకు. సత్యమును ఆచరించు. చిత్తశుద్ధితో ప్రవర్తించు.

*

పలుకబడిన మాటలన్నీ అన్ని వేళలా వాటి నిజమైన భావాల నందించ లేవు. పలికిన ప్రతి పలుకు ప్రతి ఒక్కరి అవగాహనకు అందాలని కూడా లేదు.

*

మౌనవ్రతం కంటే మాటలలో సంయమనం మేలు. సాధ్యమైనంత స్పష్టంగా ఆచి, తూచి మాట్లాడుట నేర్చుకొనడం మంచిది.

*

ముందుగా తనను తాను అదుపులో ఉంచుకుంటూ, నాలుకను తన అధీనంలో ఉంచుకొనుట నేర్చుకోవాలి. మౌనంగా ఉంటే చాలు సమస్యలు పారిపోతాయి!

ప్రశాంతంగా ఉండటం, బలాన్ని శక్తిని కూడగట్టడం కేవలం కర్మల నాచరించుటకేగాక రూపాంతరీకరణకు (transformation) కూడ ఎంతైనా అవసరం.

*

దుర్గుణాలలోకెల్ల ఎదుటివారిని విమర్శించుట అత్యంత ప్రమాద కారి.

*

పలికే ప్రతి అబద్ధము వినాశన దిశగా వేసే అడుగు కాగలదు.

*

ఇతరుల విషయాలను గూర్చి ముచ్చటించడం తగదు. అట్టి ముచ్చట్లను వినడం కూడా తగని పనే. విన్న విషయాలు నిజమా కాదా అని విచారించుట ఇంకా ఘోరం.

*

అసత్య ప్రచారానికి వ్యతిరేకంగాను, ప్రతికూలంగానూ మాట్లా డటం కూడా తప్పే. మొత్తానికి అట్టి విషయాలను ముచ్చటిం చడం కాలాన్ని వృథా చేయడమే గాక వారి చైతన్యస్థాయిని దిగ జార్చిన వారౌతారు.

*

కోపము మనిషికి శత్రువై పతనానికి దారితీస్తుంది.

*

నెమ్మదిగా మాట్లాడటం వ్యక్తి బలాన్ని నిరూపిస్తుంది.

*

ప్రశ్న: శ్రీమాతా! ఎవరైనా నాతో సంభాషించినపుడు నా మనసు పరిపరివిధాల పరుగుపెడుతుంది. నా మనసు నిలకడగా, నిశ్చ లంగా ఉండే విధానాన్ని ఉపదేశించు తల్లీ!

The Mother in Japan, 1917

అట్టి సంభాషణలలో లీనమైపోకు సుమా! ఎవరో మరెవరితోనో మాట్లాడుతున్నారనుకో. ఎడంగా వుండి అవసరమైన మాటలను మాత్రమే మాట్లాడు.

ప్రశ్న: శ్రీమాతా! అత్యవసరంగా మాత్రమే మాట్లాడవలసినదనే మీ సందేశం అందింది. కానీ ఎవ్వరైనా నన్ను అనవసరంగా ప్రశ్నిస్తే నేనేమి చెయ్యాలి?

వత్సా, అట్టి ప్రశ్నలను పెద్దగా లెక్కచేయొద్దు. ముక్తసరిగా ఒకటి, రెండు మాటలతో తెమిల్చివేసెయ్యి.

అనువాదం: సత్యవోలు సుబ్బలక్ష్మి

(*CWM* Vol. 14, p. 224; Vol. 9, p. 113; Vol. 14, pp. 217-223; Vol. 17, p. 220; Vol. 14, p. 220; Vol. 17, pp. 50-51)

వ్యర్థ ప్రలాపములు

ప్రశ్న: అందరు ఊరికే సోది చెపుతూంటారు ఎందుకని? అసలు నిరుపయోగంగా ఎందుకు మాట్లాడుతారు?

అవును, నిజమే! చాలావరకు మానవుడు తనకు సంక్రమించిన వాక్ఛక్తిని గూర్చి గర్వపడుతుంటాడు. భూమిపై మాట్లాడే శక్తి గలవాడు మానవు డొక్కడే. అతనే శబ్దాలను నియమబద్ధంగా ప్రయోగించ గలిగినవాడు. ఇది చిన్నపిల్లలకు మనమిచ్చే ఆట వస్తువు లాంటిది. మానవుడు తనకున్న ఆ శక్తితో ఆటలాడుకుంటాడు. సహజమే కదా!

కొంతమంది మనుషులుంటారు. వాళ్ళు మాట్లాడినపుడే ఆలోచిస్తారు. మౌనంలో ఆలోచించలేరు. దాంతోవారు మాట్లాడటమనే అలవాటు చేసుకుంటారు. పురోగమించేకొలదీ బుద్ధిబలం పెరగటంతో వ్యక్తి యొక్క భావప్రకటనావసరం తగ్గుముఖం పడుతుంది. క్రిందిస్థాయిలోని వారికే మాట్లాడే అవసరం ఎక్కువగా ఉంటుంది. నిజానికి మానసికంగా పురోగమించిన వారిలో

బుద్ధి వికసించి అవసరాన్ని మించి మాట్లాడరు. ఉపయోగం లేని మాటలు వారి నోటి వెంట రావు. సంఘంలో అట్టడుగున ఉన్న ప్రజానీకం మితిమీరి మాట్లాడుతూ సమయాన్నంతా వృథా చేస్తుంటారు. వారి మాటలకు అడ్డూ అదుపూ ఉండదు. వారికి ఏం జరిగినా ప్రతి విషయమూ మాటల్లో బయటపెడుతుంటారు. పరివర్తన కలిగి ఉన్నతస్థాయి నందుకున్నవారు మితంగా భాషిస్తుంటారు.

దీనికి రెండు కారణాలు కనిపిస్తాయి. ఒకటి, భూమిపై గల జీవరాశిలో ఉన్నతదశ చేరుకున్న మానవునికి గల మాట్లాడే శక్తి పట్ల సహజమైన గర్వము. రెండు, ఒక వ్యక్తి తన ఆలోచనలను గురించిన అవగాహన మాట్లాడటం వలన మాత్రమే కలగడం. అలాకాక వ్యక్తి తన ఆలోచనలను అక్షరరూపం ద్వారా బయటకు వ్యక్తపరచ లేకపోయినపుడు ఆలోచించ లేకపోతాడు. అంతేగాక అతడి ఆలోచనలు కార్యరూపం దాల్చలేవు కూడా!

రాజకీయ నాయకులు, ఉపాధ్యాయులు, ఉపన్యాసకుల వంటివారు మాట్లాడటమే వృత్తిగా గల వక్తలు బుద్ధిబలంతో వ్యవహరిస్తారు. కానీ సాధారణ మానవులు పెద్దగా మేధోవికాసం లేనివారు అతిగా మాట్లాడతారు.

ప్రశ్న: మరి మాటలనదుపు చేయడమెలా తల్లీ?

మాట్లాడే ముందు ఆలోచించడం అలవాటు చేసుకోవాలి. దాని వలన మాట్లాడే అవసరం తగ్గి ఎంతవరకూ అవసరమో అంతే మాట్లాడటం అలవడుతుంది. ఒకచోట కలసి పనిచేసేవారు తోటి పనివారితో చిన్న చిన్న మాటలు 'ఇది చేయ్' 'అది అలా' 'సరే' 'అది అలాగే' లాంటి మాటలను అవసరాన్ని బట్టి వాడుకుంటారు. ఆ విధంగా మాట్లాడే ముందు ఆలోచించడం వలన మాట్లాడవలసిన మాటలు తగ్గిపోతాయి.

ప్రశ్న: కొంతమంది ఆలోచించేది ఒకటి, చెప్పేది మరొకటి ఎందుకని?

అవును. తరచు ఇలా జరుగుతూంటుంది. కొందరు ఆలోచించేది ఒకటి బయటకు చెప్పేది మరొకటి. ఆలోచన వాక్కుని

అదుపు చేయగలిగినపుడు వృథా ప్రేలాపన తగ్గుతుంది. అలా కానపుడు పలికేవన్నీ అసందర్భ ప్రలాపాలే అవుతాయి. సంభాషించడం వలన కలుగు ఆనందం కొరకు మాట్లాడటం ప్రారంభించే ఒక యంత్రం అనమాట. కొందరు అనేక విషయాలు చెప్తూ మధ్యలో "నేనిదంతా ఎందుకు చెప్తున్నా?" అంటూ ప్రశ్నిస్తారు. వాళ్లకే తెలియదు. కొందరు ఇతరుల మెప్పుమెహర్బానీల కోసం చెప్తుంటారు. ఒక్కొక్కప్పుడు శ్రోతలు వాడు ఇలా చెపుతాడేమో అని అనుకుంటారు. ఎదటివాడు ఓ మరమనిషిలా సరిగ్గా అదే చెపుతాడు!

ప్రశ్న: గట్టి తీర్మానం లేకపోవటం వలన ఇలా జరుగుతుందా?

అది ఒక మానసిక రుగ్మత. ఇష్టాయిష్టా లేమీ లేకుండానే మాట్లాడుతుంటారు. ఒక ఉడుత పంజరంలో గిరగిరా తిరుగుతూంటుంది. అలా ఎందుకు తిరుగుతుందో దానికే తెలియదు. అదే విధంగా కొందరి మనసుల్లో కలిగిన అలజడి, వచ్చీ పోయే మానసిక ఉత్సాహం వలన అలా జరగవచ్చు.

అనువాదం: సత్యవోలు సుబ్బలక్ష్మి

(*CWM* Vol. 6, pp. 222-23; Vol. 4, pp. 200-201)

In the communion of two meeting minds
Thought looked at thought and had no need of speech;

(*Savitri*, p.186)

నిజమైన ఆకాంక్ష మాటల కతీతం

నీ మనస్సు పరిపరి విధాల పరుగెడుతుంది. పైనుంచి దిగివచ్చే దివ్యవాణి దానికి వినపడదు. నీ హృదయకేంద్రము అటుల కాదు. అది తపస్సు చేయగలదు. మాటలతో పనిలేని తీవ్రమైన ఆకాంక్షను పైకి పంపించగలదు. అదే ఆకాంక్షతో చెదిరిపోకుండా ఉన్న యెడల, పైనుంచి దిగివచ్చే దివ్యావేశమును పొందగలదు.

– సంపాదకుడు

ప్రశ్న: 'The Word' అంటే అర్థమేమిటి?

అది మనం మామూలుగా మాట్లాడే వాక్కు కాదు.

అది పైనుండి రావాలి. దాని మూలం అన్నింటికన్న పైనున్న అంతరాల్లో వుంటుంది. త్రిశంకు స్వర్గం లాంటి మధ్యంతరంలో కాదు. అప్పుడే అది 'దైవవాక్కు' అవుతుంది. మరో విషయం, నేనేమి చెప్పానో దాన్ని చెయ్యాలి – ఇది అంత సులభమైన విషయం కాదు.

నేను చెప్పిందేమిటంటే, ప్రతి వారు సరైన వైఖరిని అవలంబించాలని, మానసిక మౌనం పాటించాలని. ఆ వైఖరి ఎలాంటిదై వుండాలంటే, మాటలకతీతమై, ఆలోచనలకతీతమై కేవలం చైతన్యము ద్వారా అభివ్యక్తమయ్యేదిగా వుండాలి. అది ఒక ఆకాంక్షతో కూడిన వైఖరి, అర్థం అయ్యిందా? దీనిని మాటలలో పొందుపరచటం నా విధి. కారణం, అది కాగితంపై ముద్రించబడాలి (అందువల్లనే మూడొంతుల శక్తిని కోల్పోతుందనుకో). అది తప్పనిసరి. లేనట్లయితే ఎవరికీ తెలియదు! నీకొక తెల్లకాగితాన్ని ఇచ్చినట్లయితే, దాంట్లో నేనేమి పొందుపరచానో నీకు తెలియదు కదా! అందుకే దానిని మాటలలో చెప్పవలసి వస్తుంది.

దీనికంతా ఒక నిజమైన, యథార్థమైన, పరిపూర్ణమైన ఆకాంక్ష అవసరం. కానీ ఈ ఆకాంక్ష మాటలలో బందీ కాకూడదు. కేవలం ఒక ఉత్కంఠగా (attitude) ఉండాలి – ఒక తీక్షణమైన, స్థిరమైన తపన. ఒక్క మాటకు కూడ దానిని కలత పెట్టే అవకాశానివ్వకూడదు. ఏదీ అంటని ఆకాంక్ష స్పందనల నిశ్శబ్ద

నిలయంగా వుండాలి. అప్పుడే ఆ మౌనంలోకి పైనుండి దిగి వచ్చిన సందేశం (మనసులో మాటల్లోను, నోటిలో శబ్దాల్లోను ముస్తాబైనది) 'the word' అవుతుంది. ఇంతకు తక్కువైనది యేదీ కాదు.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

(*CWM* Vol. 6, pp. 98-99)

మౌన సంభాషణ

ఇద్దరు మనుషుల ఆలోచనాసరళి ఒకే విధంగా వుంటుందా? ఉదా: నువ్వు ఇంటికి ఒక పూలమాల తీసుకొనివెడతావు. నీ భార్య అది చూసి "అరె! నేను కూడ ఇదే రంగు, ఇలాంటి పూలమాలే కొన్నానండీ" అని అటుంది. ఇందులో ఆశ్చర్యపడవలసినదే ముంది? ఇద్దరి మనసులలో అంత సాజాత్యముంటుందా? వాళ్ల మనసులు ఒక్కటే అయిపోతాయి. — సంపాదకుడు

ఒంటరిగా కాక యితరులతో సహజీవనం సాగిస్తూ, పైకి మాట్లాడే అలవాటును నియంత్రించుకో గలిగేతే, నీకు, యితరులకు మధ్యన అంతర్గత అవగాహన యేర్పడుతున్న ట్లుగా గమనిస్తావు; అప్పుడు మీలో మీరు అతితక్కువ పదజాలంతోనో, పదరహితంగానో సంభాషించుకో గలుగుతారు. — శ్రీమాత

ప్రశ్న: ఇద్దరు మనుషుల మధ్య ఒక అంతర్గత అవగాహన, ప్రతి సందర్భంలోను, లౌకిక విషయాలలో కూడ యేర్పరచుకొనుట సాధ్యమా?

సాధ్యమే. మాటలు, రెండు మనసుల మధ్య సందేశాలను చేరవేసే సాధనాలుగా మాత్రమే వుపయోగపడతాయి. అదే వాటి యేకైక లక్ష్యం. కాని మాటల నుపయోగించకుండానే సందేశాలను యిచ్చిపుచ్చుకో గలిగినంత నిర్మలత, సత్తా మనసులకున్నట్ల

యితే, యీ ప్రక్రియ మరింత మెరుగ్గా, స్పష్టంగా, క్లుప్తంగా, యథా తథంగా కొనసాగుతుంది. అప్పుడు మాటలతో అసలు పనే వుండదు.

ప్రశ్న: పూర్తిగా లౌకిక విషయాలలో కూడానా?

అవును. ఎవరైనా ఒక చిన్న ప్రయోగం చేసి చూడవచ్చు. ఇద్దరి మనసుల శ్రుతి కలసినప్పుడు, వారిలో ఒకరు, 'ఎందుకు, ఈ వస్తువు యిక్కడ వుండవలసిందే, అక్కడెందుకుంది', అని అనుకోగానే, రెండో అతను అతి సహజంగా ఆ వస్తువును వెతికి పట్టుకొని దాని స్థానంలో దాన్ని వుంచుతాడు. అతనికి సుస్పష్టంగా అర్థమవుతుంది. ప్రత్యేకంగా చెప్పనక్కర లేదు. లేదా వేరొకరు 'బయటకు వెళ్లటానికి సమయమైంది' అనో లేక, 'నాకు ఫలానా వస్తువు అవసరం' అనో అనుకోగానే రెండో అతను పొరపాటు లేకుండా అర్థం చేసుకుంటాడు. అతనికి చెప్పే అవసరం వుండదు. అంతవరకెందుకు, అతి తరచుగా జరిగే విషయం – ఇక్కడ నేను మాట్లేడిది, వారిని వారు నియంత్రించుకొని, చైతన్యస్ఫూర్తితో సహ జీవనం సాగిస్తున్న వారి గురించి – ఒకరు నోటితో ప్రశ్న వేయక ముందరే మరొకరు దానికి సమాధాన మిస్తారు. ఆ ప్రశ్న అతని మనసులోనే వుంటుంది కానీ యితను సమాధాన మిస్తాడు: 'ఎందుకండీ, అవును, అది అలాగే వుంటుంది' అనో లేక 'లేదు, అది కాలేదు' అతను అసలు అడగనే లేదు, కానీ యితను విన్నాడు, అర్థం చేసుకున్నాడు, సందేశాన్ని అందు కున్నాడు. ఇలా తరుచూ జరుగుతూంటుంది కదూ!

మరొక విషయం. మాటలలో చెప్పవలసిన అవసరమున్న విషయాలలో సైతం, పది మాటలకు బదులు ఒక్క మాట చెప్పితే చాలు, మిగతా విషయం అర్థం అవడానికి. ఇలా సూటిగా సందేశం యిచ్చి పుచ్చుకొనుట ఒక అనుభవం. దీనిని సులభం గానే పొందవచ్చు. నీవొక క్రొత్త మనిషితో మాట్లాడాలి. కానీ మీ యిద్దరి మధ్య తగినంత మానసిక సంపర్కం లేదు. సంభాష ణలో అతను కొన్ని మాటలు వాడతాడు. అవే మాటలు ఒక ప్రత్యేక అర్థంతో వాడటం నీ కలవాటు. అందువల్ల అతను నీ

కర్థం కాదు. ఇదంతా మీరిద్దరూ మాట్లాడే భాష ఒకటి కానట్లుగా వుంటుంది. కొంత కాలం తర్వాత మీరిద్దరూ తరచూ కలుసుకుంటూ మానసికంగా ఒకరికొకరు చేరువైనప్పుడు, ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకోవడం మొదలవుతుంది.

వాస్తవానికి మాటలు, మాటల కందని దానిని చేరవేయుటకు ఒక వాహికగా మాత్రమే వుపకరిస్తాయి. తగినంత మానసిక యెదుగుదల సాధించిన వారికి పదరహితంగానే దానిని తెలుపవచ్చు. ఊహాలోకంలో మునిగియున్నవారికి, మాటలు అర్థాన్ని క్రుంగదీస్తాయి. దానిని తగ్గిస్తాయి. సంకుచితపరుస్తాయి, పరిమితం చేస్తాయి. శక్తిని హరింపజేస్తాయి. సూటిగా వ్యక్తపరచబడిన భావన, మాటలలో వ్యక్తపరచిన దానికన్న బలమైనదిగా వుంటుంది. మాటలు తగ్గిస్తాయి, పరిమితం చేస్తాయి, కఠినపరుస్తాయి. మృదుత్వాన్ని, సహజశక్తిని కోల్పోయేటట్లు చేస్తాయి. అంతెందుకు అసలు నిర్జీవపరుస్తాయి. ఇందుకు కారణం అతి సామాన్యమైనది. మనుమల్లోని ఉపకరణాలు అవసరానికి అనుగుణంగా శ్రుతి చేయబడనందువల్ల పదరహిత తంత్రీ వార్తాప్రసారం వీలుపడదు. వ్యక్తిలో ఉపకరణాలు సరైన రీతిలో శ్రుతి గావింపడినవైతే, రోజుకి పది మాటలైనా పలుకనవసరం లేకుండానే అవగతమౌతాడు.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

(*CWM* Vol. 6, pp. 93-95)

An ear of mind withdrawn from the outward's rhymes
Discovered the seed-sounds of the eternal Word,
The rhythm and music heard that built the worlds,

(*Savitri*, p. 273)

అవగాహన కలగనప్పుడు

ఈ లోకంతీరు నీకు నచ్చదు. ఇంకొకళ్లు చెప్పిన మాటలు నీకు నచ్చవు. లోపల తిట్టుకుంటూ వుంటావు. ఎందుకని? నీ మనస్సును నిశ్శబ్ద పరచటం నువ్వు నేర్చుకోలేదు. అలా కాకుండా బైట జరిగే విషయాలకు ఏమాత్రం స్పందించకుండా నిదానంగా వుంటే నువ్వు ప్రతి దానికి గంతులు వేయటం మానేస్తావు. నీ ప్రాణం కుదుటపడుతుంది. — *సంపాదకుడు*

వ్యక్తిగతాభివృద్ధిని సాధించుటకే కాక, ఈ మార్గంలో ప్రాథమిక స్థాయిలో నున్నవారికి కూడ ఒక విషయంపై అవగాహన కలగక పూర్వం మౌనంగా యెలా వుండాలో తెలుసుకొనుట, పురోభివృద్ధి సాధనలో ముఖ్యంగా తోడ్పడే విషయాల్లో ఒకటి – బహిరంగంగా ఒక్క మాటైనా మాట్లాడకుండా మౌనంగా యెలా వుండాలి అనే కాదు, అంతరంగంలో కూడ మౌనంగా యెలా వుండాలో తెలుసుకోవాలి. అప్పుడే మనసు స్వాభావిక గర్వాహంకారాలతో కూడిన అజ్ఞానంతో పెత్తనం చెలాయించదు, అర్థం చేసుకోలేని పరికరంతో అర్థం చేసుకొనుటకు యత్నించదు. తన బలహీనతను తాను తెలుసుకొని చడీచప్పుడు లేకుండా తెరచుకొని, ఆ వెలుగును అందుకునే సమయానికై వేచి వుండగలదు. ఎందుకనగా ఆ వెలుగే, ఆ నిజమైన వెలుగు మాత్రమే దానికి అవగాహనను కలిగించగలదు. ఇదంతా అది నేర్చుకున్నదే కాదు, గమనించిందే కాదు. జీవితానుభవంతో గడించింది కాదు. అది పూర్తిగా దాని పరిధులకావలనున్న వేరొకటి. దివ్యానుగ్రహం ప్రతిరూపమగు ఆ వేరొకటి తనలో అభివ్యక్తమగునంత వరకు మనసును నిబ్బరంగా, సౌమ్యంగా వుంచగలిగి అర్థం చేసుకొనుటకో, విమర్శించుటకో ప్రయత్నించకుండా వుంచగలిగితే పనులు మరింత వేగాన్ని పుంజుకుంటాయి.

మాటలు, మెదడులో చెలరేగే ఆలోచనలు, చెవులు చిల్లులు పడేటంత తీవ్రంగా వుంటాయి.

ప్రశాంతంగా, మౌనంగా వుండటం నేర్చుకోవాలి. ఏదైనా సమస్య తలెత్తినప్పుడు దానిని పరిష్కరించే వివిధ మార్గాల గురించి. వాటి పరిణామాల గురించి, చేయవలసిన పను లేమిటి, చేయకూడని వేమిటి అను వాటి గురించి తర్జన భర్జనలు సలుపుతూ సతమతమవకుండా, మంచి జరగాలనే ఆకాంక్షతో, మంచే జరుగుతుందనే నమ్మకంతో ప్రశాంతంగా వుండ గలిగితే, పరిష్కారం వెనువెంటనే లభిస్తుంది. మౌనంగా వున్నందువలన దానిని వినగలుగుతావు.

కష్టాల్లో యిరుక్కున్నప్పుడు యీ విధానాన్ని ప్రయత్నించి చూడు. కలత చెంది, రకరకాలుగా ఆలోచిస్తూ, పరిష్కారాలను వెతుకుతూ, విచారపడుతూ, చిరుబురులాడుతూ, మనసులో అదే పనిగా పరుగెత్తుటకు బదులు – బయట పరుగులు తీస్తావని కాదు నేననేది, ఎందుకంటే బహిరంగంగా అలా చేయకూడదనే ఇంగిత జ్ఞానం బహుశ నీ కుండవచ్చు గనుక! కానీ అంతర్గతంగా, అంటే నీ మెదడులో – ప్రశాంతంగా వుండు. నీ మనస్తత్వానికి అనుగుణంగా ఆత్రంగానో లేక శాంతంగానో, తీక్షణంగానో లేక విస్తృతంగానో, లేక వీటన్నింటిని సమ్మిళితపరిచో, వెలుగుకై ప్రార్థించు. దాని ఆగమనానికై నిరీక్షించు.

ఈ విధంగా నీ మార్గమెంతో సుగమమవుతుంది.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ఆంగ్ల మూలం:

To learn to be quiet and silent... When you have a problem to solve, instead of turning over in your head all the possibilities, all the consequences, all the possible things one should or should not do, if you remain quiet with an aspiration for goodwill, if possible a need for goodwil, the solution comes very quickly. And as you are silent you are able to hear it.

When you are caught in a difficulty, try this method: instead of becoming agitated, turning over all the ideas and

actively seeking solutions, of worrying, fretting, running here and there inside your head – I don' mean externally, for externally you probably have enough common sense not to do that! but inside, in your head – *remain quiet.* And according to your nature, with ardour or peace, with intensity or widening or with all these together, implore the Light and wait for it to come.

In this way the path would be considerably shortened.

(*CWM* Vol. 9, pp. 423-24)

నేనిచ్చే సలహా: మనస్సును ఆలోచనలు లేకుండా నిశ్చలము చేయుటకు, వీలుంటే ఏమాత్రం కదలిక లేకుండా రాయి చేసుకుండేందుకు ప్రతి రోజు ఒక నిర్ణీత సమయము కేటాయించుకోవాలి.

అదే పనిగా ఆలోచిస్తూ వుండటం కంటె అసలు ఆలోచనలు లేకుండా చేసుకోవటం చాల గొప్ప విషయం.

ఒక్క ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి మాత్రమే కాకుండా నిత్యజీవితంలో కూడ ప్రతిరోజు కాస్సేపు నిశ్శబ్దంగా వుండటం మంచిది. అంటే వూరికే మాట్లాడకుండా వుండటమే కాదు, మనసులో ఏ మాత్రము కదలిక వుండకూడదు.

ఇప్పుడు మనం కాసేపు నిశ్శబ్దంగా వుందాము రండి.

శ్రీమాత

(*CWM* Vol. 3, pp. 195-96)

భాష వెనుక భావం

మనకి భాషాలోకమే తెలుసు. భాష కతీతంగా వుండే భావలోకం తెలియదు. ఏమాత్రం స్పందనలు లేని నిర్మల మనస్సుతో నువ్వు పై స్తరములను దర్శించినట్లయితే ఆ భావలోకమంటే ఏమిటో తెలుస్తుంది. రచయితలకు, కళాకారులకు దాని స్పర్శ కలుగుతూనే వుంటుంది. — *సంపాదకుడు*

ఆధ్యాత్మిక విషయాలు గూర్చి మాట్లాడేటపుడు మనం ఉపయోగించే మాటలకు బందీలు కాకుండా జాగ్రత్త పడాలి. చైత్య, ఆధ్యాత్మిక విషయాలు గూర్చి నేను మాట్లాడినపుడు, అవి మాటల ఉపరితలం వెనక ఉన్న నైజాలు, యథార్థమైనవి మరియు వాటి భిన్నత్వములో కూడ అన్యోన్య సంబంధం కలిగి వుంటాయి. సత్యాన్ని పట్టుకోడానికి మనస్సు చేసే నిర్వచనాలు, వ్యత్యాసాలు చాలా బాహ్యంగాను, కఠినంగాను వుంటాయి. ఒక రితో నొకరు తరచుగా మాట్లాడే అలవాటు కలవారైతే తప్ప, మీరు ఒకరి నొకరు అర్థం చేసుకోవాలంటే, మీ మీ మాటల కర్థాన్ని వివరించవలసిన అవసరం ఎంతేని వుంటుంది. మనసులు కలసి పరస్పరం స్వేచ్ఛగా ఒకరి భావం మరొకరు అవగాహన చేసికొను స్థితిలో మాటలు భావప్రకటనకు కేవలం ఆధారభూతంగా మాత్రమే వుంటాయి. అపుడు నీవు పలికే ప్రతి మాటకు వివరణ పదే పదే ఇవ్వవలసిన అవసరం వుండదు. ఇలాంటిదే ఆదర్శ సంభాషణ. ఒకే వ్యక్తితో తరచుగా మాట్లాడంలో యిలాంటి ప్రయోజనం వుంటుంది. వారి మనస్సుల మధ్య అన్యోన్య సామరస్యత స్థిరపడి వుంటుంది కనుక వెంట వెంటనే అసలు విషయమేమిటో అవగాహన అయిపోతుంది.

రూపరహితమైన ప్రపంచం ఒకటుంది. మాటల వెనుకనున్న భావాన్ని నీవు పట్టుకోవాల్నంటే నీవు ప్రవేశించవలసింది ఆ ప్రపంచంలోనే. మాటల రూపంలో వుంటే నీ అవగాహనను నీవు గ్రహించవలసి వస్తే యథార్థజ్ఞానం పట్ల నీవు తిక

మకపడవలసి రావచ్చు. కాని నీవు నీ నిశ్చల నీరవ మనస్సుతో రూపం ధరించడానికి అవరోహించే భావాల ప్రపంచంలోనికి ఆరోహిస్తే వెంటనే యథార్థ అవగాహన లభిస్తుంది. మీరు ఒకరి నొకరు తప్పక అవగాహన చేసికొన తలిస్తే నిశ్చల నీరవస్థితి లోనే అవగాహన చేసికొన గలగాలి. ఒక ఉన్నతస్థితి వుంది. అచట మాటల అవసరం లేకనే ఒకరి భావనను మరొకరు గ్రహించేటంతగా వారి మనస్సులు అన్యోన్య సామరస్యపూరక ములై వుంటాయి. ఇలాంటి అన్యోన్య మానసిక సామరస్యత కొరవడినపుడు, నీ మాటల అర్థం వున్నదున్నట్లు అవతలి వ్యక్తి గ్రహించలేడు. ఎందుకంటే నీవు మాట్లాడిన భావానికి ఆవలి వాని మనస్సు తనకు తోచిన అర్థాన్ని ఇస్తుంది.

చూడు, నేనొక అర్థంలో ఒక పదాన్ని ఉపయోగిస్తాననుకో. నీవు దానికి మరో అర్థాన్ని ఆపాదించుటకు అలవాటుపడి వున్నా వనుకో. అపుడు నీవు నా దృష్టిలోని సరైన అర్థాన్నిగాక ఆ పదాన్ని నీ దృష్టిలోని అర్థంతో అవగాహన చేసికొంటావు. ఇది కేవలం ఆ సంభాషణకేగాక, గ్రంథపఠనానికి కూడ అన్వయిస్తుంది. ఒక పుస్తకంలోని నిగూఢ భావాన్ని అర్థం చేసుకోదలిస్తే, నీవు నీ మనస్సుయొక్క నిశ్చల నీరవస్థితిలో చదవాలి. అంతేకాదు. నీవు నీలోని భావరహిత స్థానంలోనికి ఆ భావం చొచ్చుకుపోవు టకై వేచి వుండాలి. అపుడు అక్కడ నుండి సరైన భావార్థం నీ చేతనయొక్క ఉపరితలం లోనికి నెమ్మదిగా తిరిగి వస్తుంది. కాని నీ బాహ్య మనోవలయం వద్దనే మాటలు తిరుగుచుండుటకు నీవు అనుమతించి, నీ మనస్సును ఆ మాటలతోనే నింపేస్తే, నీవు ఆ మాటల అర్థాన్ని, శక్తిని పూర్తిగా నష్టపోతావు. భావ ప్రక టనా కేంద్రం వెనుక భాగాన నున్న అప్రకటిత మనస్సుతో ఐక్యం కలిగి వుంటే తప్ప నీ భావగ్రహణం సమగ్ర భావగ్రహణం కాజాలదు.

ఒకప్పుడు మనం ఒకదానితో మరొకటి సంబంధం లేకుండా వేర్వేరు లోకాలల్లే వున్న వ్యక్తిగత మనస్సుల గూర్చి మాట్లాడు కున్నాం కదా! అవి ఒకదానితో ఒకటి ఎలాంటి సంబంధం

లేకుండా తమకు తాముగా ద్వారం బిగించుకొని వుంటాయి. కాని యిలాంటి పరిస్థితి హీనమనస్సుల పరిధి లోనిది. ఆ న్యూన మనోమండంలో నీ భావాలే నిన్ను బందీ చేస్తాయి. నీవు వాటి నుండి బయటపడలేవు. అచట నీ ఉపరితల మనస్సును గూర్చి నీ భావ ప్రతిబింబాలను గూర్చి మాత్రమే గ్రహించగలవు. కాని అప్రకటితంగా ఉన్నత మనోభూమికలోను, దాని ఉన్నత శ్రేణు ల్లోను, నీవు స్వేచ్ఛగ నుండగలవు. నీవు ఆ ఉన్నత భూమికలో ప్రవేశించినపుడు, నీవు నీ నుండి బైటపడి విశ్వ మనోభూమిక లోకి చొచ్చుకొని పోగలవు. అచట ప్రతి వ్యక్తిమనస్సు మహా సాగరంలో వలె మునకలు వేస్తూంటుంది. అక్కడ ఒక మనస్సు నుండి మరో మనస్సును యేదీ వేరు చేయదు. కనుక నీవు మరొకరి మనస్సును నీ మనస్సే అన్నంత స్పష్టంగా చూడగలవు, గ్రహించ గలవు కూడ. ఇతరులతో ఆ ఉన్నత భూమికలో ఐక్యత చెందినవుడు మాత్రమే నీవు వారిని అర్థం చేసుకొన గలవు. లేనిచో నీవు వారితో కలసిపోలేవు. వారిని స్పృశించలేవు. వారి మనస్సులో యేమి జరుగుచున్నది నీవు కచ్చితంగా తెలిసికొనే అవకాశం వుండదు. నీవు మరొక వ్యక్తి సమక్షాన వున్నపుడు కూడ అతడేమి ఆలోచిస్తున్నదీ, యేమి అనుభూతి చెందుతున్నది తెలుసుకోలేవు. కాని నీవు భావప్రకటనా భూమికకు పైన నిశ్శబ్ద భావ ప్రచారభూమిక లోకి వెళ్ళ గలిగినపుడు అతని భావాలను నీ భావాలుగా తెలుసుకొన గలుగుదువు. అపుడు భావప్రకట నకు నీవు ఉపయోగించే మాటలకు అంత ప్రాముఖ్యత వుండదు. ఎందుకంటే అచట మాటలకు అతీతంగా భావగ్రహణానికి పూర్తి అవకాశం ఉంటుంది. నీ కోసం కొద్దిపాటి మాటలు సరిపోవచ్చు. అక్కడ దీర్ఘ వివరణలు అవసరం లేదు. భావం పూర్తిగా బైటికి తేవలసిన అవసరం కూడ వుండదు. ఎందుకంటే ఆ భావార్థాన్ని నిశ్శబ్దంలో నువ్వు నేరుగా చూడ గలిగే అవకాశం నీకుంది.

*

ఎదుటి వారి భావాన్ని మాటల ద్వారా అపార్థం చేసికొనే విషయం సర్వసాధరణమైనదే. మనం స్పష్టంగానే చెబుతాము. కాని దాన్ని యెదుటివారు అర్థం చేసికొనే విధానం తల తిరగ జేస్తుంది. ప్రతి వారు దాని ఉద్దేశాన్ని వున్నదున్నట్లుగా గాక మరో విధంగా చూస్తారు. లేదా దాని భావాన్ని విరుద్ధంగానైనా వుంచుతారు. నీవు యిలాంటి దోషాలను తొలగించుకొని యథార్థ భావాన్ని గ్రహించాలంటే మాటలకు, శబ్దాలకు ఆవలి నిశ్శబ్దాన్ని వినాలి. నిశ్శబ్దంలో వింటే సరిగ్గా వింటావు. సరిగ్గా అర్థం చేసు కొంటావు. కాని నీ తలలో యేదో భావం కదలాడుతూ గోల చేస్తుంటే నీవు దానిని అర్థం చేసికొందువే కాని నీకు చెప్పిన విషయాన్ని కాదు.

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

(*CWM* Vol. 3, pp. 64-66; 52)

వాక్కు సృజనశీలి

వాక్కునకు సృజనశక్తి గలదు. భౌతికరంగములో కార్యము నిర్వ హించగల శక్తిగూడ కలదు. ఋషిప్రోక్తములైన గాయిత్రి మంత్రా దులు, వాటి మహిమలు మనకు తెలియనివి కావు మంత్రానికి నిజంగా శక్తి ఉన్నదా? ఇది సత్యమేనా? ఒక వేళ సత్యమైతే దానికి హేతువు లేమిటి అనేదే ప్రశ్న. మనం విశేషస్ఫూర్తితో ఒక శబ్దమును ఉచ్ఛరించినపుడు శబ్ద తరంగములే కాక భావనా తరంగములుకూడ ఉద్భవించి ప్రచలితమౌతాయి. అంతే కాదు, అవి ఆ భావమును మోసుకొనిపోయి దానికి రూపకల్పన చేయ గలవు. శబ్దము భావమునకు బాహ్యశరీరము. — సంపాదకుడు

మనుమలు ఊసుబోక, వాగ్వ్యవహారంతో విలువైన సమయాన్ని ఎంత వృథాచేస్తారో చెప్పలేము. ఇది అందరికి తెలిసిన విషయమే. కాని దీనినరికట్టే విధానము ఎవ్వరికి తెలియదు.

మనమొక సంగతి గుర్తించాలి. శబ్దములు, శక్తినిధులు, మనో భావములకు వాహికములు. అందుకని కేవలం భావనాశక్తిచే మనకు కావలసిన ప్రయోజనములను సాధించగలము.

ఒక శబ్దమును ఉచ్చరించినపుడు దాని అర్థమును గురించి మనస్సులో తపోదీక్షతో ధ్యానించాలి. అందులో శక్తిని నిక్షేపించాలి. అప్పుడది ఒక బాణము వలె వెళ్లి లక్ష్యమును ఛేదించగలదు!

శబ్దములలోని చైతన్యానికి మూడు ప్రధానమైన మూలములు కలవు. మొదటి రెండు శబ్దములందే స్వతస్సిద్ధములై ఉన్నవి. అందలి లోతైన భావముపై మనస్సును కేంద్రీకరించుట మూడవ కారణము.

ఈ మూడు శక్తులు ఒక శబ్దములో ఒకేసారి ప్రయుక్తమైనప్పుడు అది మంత్రశక్తిని సంతరించుకోగలదు.

1. మనస్సులో ఆలోచనా తరంగములు ఎటుల జనించునో అదే విధంగా కొన్ని శబ్దములు భౌతికపదార్థమును తరంగితము చేసి పరిణమించ చేయగలవు.

   ఆలోచనా తరంగములకు శాబ్దిక తరంగములకు గల సామ్యమును గమనించిన యడల, భాషలోని కొన్ని మూలధాతువులు మనకు తెలియగలవు. ఆ ధాతువులు కొన్ని మూలభావములను ప్రకటింపజేయును. అన్ని భాషలలోను అదే విధమైన అర్థమును కలిగి యుండును. (ఇది భాషల యొక్క లిఖిత రూపమునకు వర్తించదు. వాటి ఆధారములు వేరు)

2 అనాదిగా కొన్ని సందర్భములలో ప్రయుక్తమైన శబ్దములు కలవు. అవి మంత్రశక్త్యుపేతములు, ఆ శబ్దములు నిజంగా శక్తిభాండారములే (batteries of energy)

3. మరి కొన్ని శబ్దములు సజీవమైనవి. వాటిని దీక్షతో ఉచ్చరించిన వెంటనే ఫలితము కలుగును.

'ఓం' అనే సంస్కృత శబ్దము దానికి చక్కని తార్కాణము. పైన నిర్వచించిన త్రివిధములైన శక్తులకు నిలయము.

భారతదేశములో ఏ దేవతను పూజించినా, కొలిచినా, ధ్యానించినా ఓంకారముతోనే నిర్దేశించెదరు.

కల్లోలమైన వాతావరణమును శాంతపరచేందుకు, మనస్సును స్థిమితపరచేందుకు అనంతకాలమును నిర్దేశించేందుకు 'ఓం' కారము ఒక మహామంత్రము.

కొన్ని శతాబ్దాలుగా మానవులు ప్రయోగించుట వలన 'ఓం' కార శబ్దము అనంతమైన మానసిక శక్తులను సంతరించుకొని యున్నది. ముఖ్యంగా హిందువులకు ప్రత్యక్షంగా దైవమును సాక్షాత్కరింపజేసి ఆయన శక్తిని ఆహ్వానింపజేయుట కిది సాటిలేని మంత్రరాజము.

ప్రాచ్యదేశీయులు స్వాభావికముగా భగవదభినివేశము కలవారు, 'ఓం' కారము యొక్క మహిమను పూర్తిగా గుర్తించిన వారగుటచే దానిని వర్ణించి తత్ఫలితమును పొందగలరు.

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి
(2001 డిసెంబరు 'అఖిల' నుండి)

(*CWM* Vol. 2, pp. 63-65)

నీ మనస్సుకు ఏదో తోస్తుంది. దానిని పైకి వెల్లడిస్తావు. ఇది మామూలు మానవుల పరిస్థితి. కాని మానవమనస్సు కావల ఇంతకంటె బృహత్తరమైన లోకమొకటున్నది. అది చాల గొప్పది. అతివిశాలమైనది. నువ్వు ఆ లోకం లోకి ప్రవేశించగలిగితే ఇక నీ వ్యక్తిగత పరిధిలో బందీవై వుండనవసరములేదు. దానిని దాటి అనంతలోకంలో విహరించగలవు. ఆ భావజాలాన్ని పట్టుకొని మానవభాషలో అభివ్యక్త పరచనూ గలవు.

శ్రీమాత

(CWM Vol. 3, p.65)

మాటలు, వాటి మూలతత్త్వము

నీ మనస్సులో ఒక భావం మెరుస్తుంది. ఒక చేతన స్పంది స్తుంది. ఆ స్పందన రేడియో తరంగముల వలె నీలో నుండి ఉత్ప న్నమై పరిసరాలకు వ్యాపిస్తుంది. మరొకరికి తగులుతుంది. అప్పుడు ఆ విషయము వారికి తెలుస్తుంది. అదే విధంగా ఇత రుల స్పందనలను నువ్వు గ్రహించవచ్చు. — సంపాదకుడు

మౌలికతత్వాన్ని రసస్ఫోరకంగా దైవీకటాక్ష లబ్ధంగా ఆవిష్కరిం చగలిగినపుడే మాటలకి విలువ. లేకపోతే అవి వట్టి తృణములే!

మొలకెత్తిన ఒక ఆలోచనవల్ల నీ మనోసీమలో ప్రతిస్పంద నలు చెలరేగుతవి. స్పందనలు శ్రుతిబద్ధంగా శబ్దానికి అన్వయింప బడి మాటలుగా ఆవిష్కరింపబడుతవి. చైతన్యము, జ్ఞానము, గ్రహణశక్తి, స్ఫూర్తి – వీటికి అనుగుణంగా ఆలోచన రూపుదిద్దు కుంటుంది. భాష, భావంతో పాటుగా భావాతీత అంతస్సారాన్ని కూడా స్ఫురింపచేయాలి. అప్పుడే శ్రోత నీ మాటలకి తగిన రీతిలో ప్రతిస్పందిస్తాడు. భావప్రకటన కిది ఆదర్శసూత్రము.

శ్రోత మనసును ఆకట్టుకోగలగటమే భాష ప్రయోజనం. వక్తభావనా చైతన్యంతో సమానంగా శ్రోతకూడా ప్రతిస్పందిం చాలి; మమేకమవాలి. అలా కానప్పుడు వక్త తన మాటలను నయాగరా జలపాతంలా పొంగించినా అంతా – ("full of sound and fury signifying nothing") అర్థంలేని వ్యర్థ పదాడంబరమే! నీ భావప్రకంపనలు అసందిగ్ధంగా సుస్పష్టంగా ఉంటే నీ భావ తద నుగుణంగా భాసిస్తుంది. చురుకైన శ్రద్ధాళువు అయిన మనసుని ఆకర్షిస్తుంది. నిన్ను విన్న అతనిలో కూడా నీ భావస్పందనలకు సమాన ప్రతిస్పందనలు ప్రేరేపింపబడుతవి. భావైక్యత సిద్ధి స్తుంది. భాష భావస్ఫోరకంగా ఉండాలి. కాని, శబ్దాడంబర రణ గొణ ధ్వని కాకూడదు.

ముందు నీవు చెప్పదలచుకొన్నది స్థిరపరచుకొని స్పష్టం చేసుకోవాలి. పిమ్మట చైతన్యస్ఫూర్తితో భావప్రకటన చేయగలిగి

నపుడు అది నేరుగా శ్రోతచైతన్యాన్ని స్పృశించి స్పందింప చేస్తుంది. నీ భావాన్ని గ్రహించడంలో పొరపాటు ఉండదు. అలా కాక నీవు చెప్పేది నీకే అసంధిగ్ధంగా, అస్పష్టంగా ఉంటే వినే వాని బుద్ధి ఎక్కడికో షికారుకొడుతుంది. నీ వెంత సేపు మాట్లాడినా గోడతో మాట్లాడినట్లే కదా!

సాధారణంగా జరిగేది ఇదే. ఏదో చెప్పాలనుకొని మరేదో చెప్తావు. విన్నవాని బుర్రకది సరిగా ఎక్కిందో లేదోనని అతనిలోకి పరీక్షగా చూడబోతే నీకు కనిపించేది – వంకర అద్దంలో ప్రతిబింబించిన నీ వికృతరూపం కాక మరేం కనిపిస్తుంది! వ్యక్తులు పరస్పరం అర్థం చేసుకున్నా మనుకుంటూ ఉంటారు; కాని ఇది కేవలం ఉత్తమాటల సందడితో సాధ్యపడదు.

ఎదుటివాని మనసుపై నీవేమాత్రం ముద్రవేయ తలచుకున్నా ముందు నీ మనసుని నిశ్శబ్దీకరించు. స్పష్టంగా ఆలోచించటం నేర్చుకో. నీ ఆలోచన శబ్దాతీతంగా సత్యసరళ సుందరంగా ఉంచుకో. అప్పుడే నిన్ను నీవు స్పష్టంగా తెలుసుకోగలవు.

ఎప్పుడూ ఈ ప్రయత్నం చేయకపోతే ఇప్పుడు ప్రయత్నించు. చెప్పేదేదో డొంకతిరుగుడు లేకుండా సూటిగా, స్పష్టంగా చెప్పగలుగుతే వినేవాని మానసిక ప్రవృత్తి అసాధారణంగా విలక్షణంగా ప్రతిస్పందిస్తుంది. నీ ఆలోచనకి నీవు ఇచ్చే శబ్దరూపం కంటే, భావ పుష్టి, స్వచ్ఛత ప్రధానమైనవి, మేలైనవి కూడా. భాష భావానికి ఒక తొడుగు మాత్రమే!

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

(*CWM* Vol. 9, pp. 287-90)

శబ్దబ్రహ్మ

ప్రశ్న: అమ్మా! 'The Creative Word' అని ఒక పుష్పానికి నామ కరణం చేశారు కదా! దాని భావం ఏమిటమ్మా?

అది 'శబ్దబ్రహ్మ'. హైందవ సంప్రదాయంలో బ్రహ్మ సృష్టికర్త కదా! ఆయనది సిద్ధవాక్కు. దైవం మంత్రాధీనం. మంత్రానికి సృజనాత్మక శక్తి ఉంటుంది. ప్రతి మంత్రానికి ఒక అధిష్ఠాన దైవం ఉంటుంది. ఆ దైవాన్ని ఆవాహనం చేసుకొని మంత్రోచ్చారణం (జపం) చేసినపుడు దైవశక్తి సిద్ధిస్తుంది. అనుకున్నది అవుతుంది. శబ్దం మంత్రానికి బీజం.

మన పురాణాలలో బ్రహ్మ సృష్టికర్త కదా! ఆయనకి ఈ పుష్పం *'The Creative Word'* ప్రతీక. మంత్రాలు శబ్దబ్రహ్మలు. మహా శక్తివంతమైనవని వేరే చెప్పనక్కర లేదు. మంత్రాధిష్ఠాన దేవతలు మంత్రసిద్ధి పొందినవారిని ఆవహించి, ప్రత్యక్షమై, సృజనాత్మకంగా వ్యవహరిస్తారు. ఇష్టకామ్యార్థసిద్ధిని కలుగజేస్తారు. రూపాంతరీకరణ శక్తి కలిగి ఉంటారు. మంత్రానికి అర్థప్రాధాన్యం కన్న శబ్దశక్తి మిన్న. మాంత్రిక శబ్దాలు బలమైన స్పందనలను సృజించి శక్తివంతంగా తిరుగులేని ఫలితాలు ఇస్తాయి.

మనం కలుసుకున్నప్పుడు సాధారణంగా మనలో మనం కులాసాగా కుశలప్రశ్నలు వేసుకొని కబుర్లు చెప్పుకుంటూ – 'శుభం! అంతా మంచే జరుగుతుంది లెండి,' 'అస్తు' లాంటి ప్రియ వచనాలు చెప్పుకుంటూం. కేవలం మర్యాద పూర్వకంగాను, మాట వరసకి అన్నట్లుగా కాక, సత్సంకల్ప పూర్వకంగా ఆత్మ శుద్ధితో అంటే అవి సిద్ధవాక్కులుగా సార్థకము లౌతాయి. మంచి జరుగుతుంది.

తద్భిన్నంగా కోపంతో మాట్లాడిన తిట్లు, శాపనార్థాలు కూడా శక్తివంతంగా పని చేసి హాని కలిగిస్తాయి. సున్నిత మనస్కులైన వారిని మరింతగా బాధిస్తాయి. ఓ దెబ్బవేసి ఊరుకుంటే పరవాలేదు. కాని పరుషవాక్కు ఆసురికశక్తితో కూడిన విస్ఫోట

నంలా పనిచేస్తుంది. చెడు ప్రకంపనలు సృష్టించి దుష్ఫలితాలు కలుగ చేస్తుంది.

అంతశ్చేతన బలంగా ఉన్నవారి మాట వ్యర్థం కాదు. ఒక వేళ రజోప్రవృత్తి బలంగా (powerful vital) ఉంటే అది మరీ ప్రమాదం. ఆడినమాట తూటాలా గాయపరుస్తుంది. తస్మాత్ జాగ్రత్త! మాటల్లో సంయమనం సదా అనుసరణీయం.

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

(*CWM* Vol. 7, pp. 347-49)

అతి వాగుడు అనర్థదాయకం

'సత్యం వద' 'ధర్మం చర' అంటారు. నువ్వెప్పుడూ సత్యమే పలకాలి. అంటే ఏమిటి? అనవసరంగా నువ్వు ఒక్క మాట కూడా పొర్లు పోకూడదు. ఇంకొకరిని గురించి చెడు చెప్పుకో వటం వలన కూడ నువ్వు నీ చేతనను దిగజార్చుకొని, చల్లా ర్చుకోవటమే అవుతుంది. – సంపాదకుడు

'అదుపాజ్ఞలు లేకుండా మితిమీరి మాట్లాడటం అనర్థదాయకం' అనే విషయం మీద ఈ రోజు ధ్యానం చేద్దాము. అనవసరమైన మాట ఒక్కటి మాట్లాడినా అది హాని కలిగిస్తుందని నేను మీకు చాలా సార్లు చెప్పాను. ఈ విషయాన్నే అనాది నుంచీ లోకాద్ధారకు లనేకమంది బోధ చేసి ప్రయత్నించారు కానీ ఫలితం లేకపోవడం దురదృష్టకరము. వ్యర్థసంభాషణలు, అక్కసు ఒలకపోసే పదాలు, ఇతర్లను ఆడిపోసుకోటంలో ఆనందపడటం వీటికి అంతమనేది కనుపించడం లేదు. ఈ విధంగా మాట్లాడే వారి చైతన్యం అధోగతికి జారుతుంది. దానికి తోడు అసభ్యకర పదజాలంతో పోట్లాడే అలవాటు కూడా ఉంటే అది వారి ఆత్మ హననానికే దారితీస్తుంది. కాబట్టి దానిని ఎవరూ తేలిగ్గా తీసు కోకూడదనే నేను మరీ మరీ నొక్కి చెపుతున్నాను.

ఆంగ్లమూలం:

It is a question of malicious gossip... of slander,of that pleasure taken in speaking ill of others. Anyone who indulges in this kind of incontinence debases his consciousness, and when to this incontinence is added the habit of vulgar quarrelling, expressed in coarse language, then that amounts to suicide, spiritual suicide within oneself.

I stress this point and insist that you take it *very* seriously.

*

నోటి కొచ్చినట్లు పేలకూడదు. అసభ్యంగా మాట్లాడనూ కూడదు. దీనికి మందు:

1. నీ కటువంటి పరిస్థితి ఏర్పడినట్లయితే మాట్లాడటానికి పూర్తిగా నిరాకరించు, ఇంకా కావాలంటే నోరు మెదపటానికి వీల్లేకుండా కట్టేసుకో!
2. నిన్ను నీవు నిర్దాక్షిణ్యంగా పరిశీలించుకొని ఎదుటివారిలో నీకేదైతే ఘోరంగా కనబడతాయో అవన్నీ నీలో కూడ ఉన్నట్లు తెలుసుకో.
3. అందుకు వ్యతిరేకమైన గుణాల (సుహృద్భావము, ఆర్ద్రత, వినయము మొదలైనవి) బీజాలు కూడా నీలో ఉన్నట్లు తెలుసుకొని వాటిని వృద్ధి చేసుకోవటంలో పట్టుదల వహించు.

ఆంగ్లమూలం:

To cure a critical sense that manifests by incontinence of speech:

1) When you are in this state, absolutely refuse to speak – if need be, make it physically impossible for yourself to speak.
2) Study yourself without pity and realise that you carry in yourself precisely all the things that you find so ridiculous in others.

3) Discover in your nature the opposite way of being (benevolence,humility, goodwill) and insist that it develop to the detriment of the contrary element.

స్వేచ్ఛానువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 9, p. 143; Vol. 14, p. 221)

రోజుకి ఒక గంట సాధన చెయ్యి

"మీరు మాకు అనేక విషయాలు చెప్తున్నారు మదర్! కాని వాటినాచరించే విధానం మాకు తెలియదు" అని అడిగేవారికి శ్రీమాత "నీకు వీలయినప్పుడు ఒక గంటసేపు మాట్లాడకుండా వుండు. లేదా అవసరమయినంత వరకే మాట్లాడు" అని ఒక చిన్న చిట్కా చెప్పారు. ఫలితం నువ్వే చూస్తావుగా.

– సంపాదకుడు

ప్రతివారూ రోజుకి ఒక గంట సేపు మౌనం పాటింటాలని నా సలహా. మౌనమంటే అత్యవసరమైన మాటలు తప్ప ఎక్కువ, తక్కువలు కాకుండా ఒక్క గంటసేపు మాత్రం ఉండాలని నేను చెప్తాను.

రోజులో నీకు వీలుగా ఉన్న సమయం ఎంచుకొని, ఆ సమయంలో నిన్ను నీవు పరిశీలించుకుంటూ అత్యావశ్యకమైన మాటలు మాత్రమే మాట్లాడు.

మొదట్లో ఏది అవశ్యకమో, ఏది కాదో అనే అనుమానం రావచ్చు. కాని క్రమక్రమంగా అది నీకే బోధపడుతుంది. రోజు రోజుకీ పరిస్థితి మెరుగవుతుంది.

తర్వాత నిశ్శబ్దంగా ఉండటం ఏమంత కష్టం కాదని నీవు గ్రహిస్తావు. కాని ఒకసారి మాట్లాడడం మొదలుపెడితే ఒకటి కాదు, రెండూ కాదు, అక్కర్లేని మాటలు అనేకం దొర్లిపోవడం గమనిస్తావు.

ఇదే ఒక అభ్యాసం కింద మీకిస్తున్నాను. ఒక వారం రోజులు పరిశీలించి ఇందులో ఎంతవరకూ కృతకృత్యులయ్యారో కాగితం మీద రాసి పట్టుకొని రండి.

*

వారం గడిచిన తర్వాత శ్రీమాత ఇలా అన్నారు:

మీ సమాధానాలు చూసి చాలా సంతోషించాను. వాక్కు నియంత్రణను కొంతమంది చాలా నిష్ఠతో పాటించారు. అది కొనసాగించడం అందరికీ మంచిది.

ఒకరు ఈ విధంగా రాశారు. అందులో ఎంతో నిజముంది. "అలా మొదలు పెట్టిన తర్వాత ఇక ఆ అభ్యాసం ఆపుచేయవలసిన అవసరం నాకు కనిపించలేదు. రోజుకి ఒక గంటసేపు ప్రారంభించిన ఆ అభ్యాసం తప్పనిసరిగా కొనసాగించటమే సహజంగా తోస్తుంది. అదే అలవాటైపోతుంది."

నీకు ఈ విధమైన ఫలితం కనిపిస్తే అది నిజంగా అద్భుతమే.

స్వేచ్ఛానువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 3, pp. 259-60, 263)

వందేమాతరం

మన్వంతరారంభంలో ఉత్తర మేరు ప్రాంతంలోని వారు సహజ భాష లేక దేవభాష అయిన సంస్కృతమును మాట్లాడేవారు. స్వచ్ఛతలో అది ద్వాపరంలోని సంస్కృతం కానీ, కలిలోని సంస్కృతం కానీ కాదు. అది వాక్కుకీ అర్థానికీ మధ్య సంపూర్ణ సంబంధంకల సత్యయుగపు భాష. అందులోని ప్రతి అచ్చుకీ, హల్లుకీ సహజంగానే ఒక ప్రత్యేక శక్తి వుంది. అది వాటికి స్వతః సిద్ధం తప్ప మానవ ప్రయత్నం వల్లగానీ, క్రమ వికాసం వల్లగానీ వచ్చిన శక్తి కాదు. ఈ బీజ శబ్దాలే తాంత్రిక బీజ మంత్రాలకి మూలం, వాటి ప్రభావానికి కీలకం. ఈ శక్తి వల్లనే

దేవభాషలోని ప్రతి అచ్చుకీ, ప్రతి హల్లుకీ ఒక విశిష్టమైన మూల అర్థం ఉండి, ఉత్పన్న శబ్ద, అర్థాలకి ఆధారమైంది. అచ్చుల హల్లుల కలయిక వల్ల ఎన్నో మూలధాతువులు ఏర్పడ్డాయి. మరి కొన్ని ధాతువులు కేవలం అచ్చులనుండే ఏర్పడ్డాయి. అనంతరం ఇవి మరికొన్ని హల్లులతో కలసి రెండవ స్థాయి ధాతువుల నేర్ప రిచాయి. అన్ని పదాలూ ఈ ధాతువులనుంచే వచ్చాయి. శుద్ధ అచ్చులకో, మిశ్రమ అచ్చులకో హల్లుల ముగింపులు జోడించి, మూలధాతువులలో మార్పులు చేసినందువల్ల కొన్ని సరళమైన శబ్దములూ, మార్పులూ చేయనందువల్ల మరి కొన్ని శబ్దములూ వచ్చాయి. క్లిష్టమైన మాటలు మిశ్రమాల ద్వారా ఏర్పడ్డాయి.

ఈ భాషే క్రమంగా అర్థంలోనూ శబ్దంలోనూ దోష భూయిష్టమై గ్రామ్యత పెరగడంతో త్రేత, ద్వాపర, కలియుగాల లోని సంస్కృతం అయింది. అప్పుడప్పుడు పాక్షికంగా శుద్ధిచేయ బడినా, కొంతకాలానికి తిరిగి కలుషితమై మళ్లీ మళ్లీ కొంచెం శుద్ధిచేయ బడుతూండటం వలన ఈ భాష తన సహజ రూపు రేఖలతోటి, నిర్మాణం తోటి పూర్తి సంబంధం కోల్పోకుండా వుంది. ఈ సహజభాష దేవభాషతో సంబంధం ఎంత దూరమైనా, ప్రతి ఒక్క భాష దీని వక్రీకరణ వలనో, వాడుక వల్ల వచ్చిన ప్రాకృత భాషనుంచో, లేక మళ్లీ ఆ ప్రాకృతం యొక్క ప్రాకృతం నుంచో, దాని లోని మాలిన్యం యొక్క వివిధ స్థాయిలని బట్టి ఏర్పడినదే. విశ్వవ్యాప్తమూ, అనంతమూ అయిన ఈ భాష భారతదేశంలో అత్యంత శుద్ధరూపంలో ఉండటం వల్లనే దానికి వేరే ప్రాంతీయ నామం ఏది ఇవ్వకుండా సంస్కృతమనే పిలవ బడుతోంది. మానవ భాషని క్షుణ్ణంగా అర్థం చేసుకోవడానికి అవగాహన చేసుకోవడానికీ, ఆ తరువాత సంస్కృతభాషని మళ్లీ తాజాగా క్షాళనం చేయడానికీ నాంది ఎప్పుడూ సంస్కృతం ఆది భాష అనే సత్యాన్ని తెలుసుకోవడంలోనే వుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

(*SABCL* Vol. 11, pp. 449-50)

సంస్కృతం

'సంస్కృతం' దేవభాష అనియు, సంస్కృతమే భరతఖండానికి రాష్ట్రభాష కావాలనియు శ్రీమాత ప్రవచించారు.

మాతురాజ్ఞా శిరసి ధార్యా
        యత్నతః, సాన పరిహార్యా మాతురాజ్ఞా
సంస్కతం స్యాద్ రాష్ట్రభాషా
        సంస్కృతిః స్యాత్ రక్షితాఽఽశా మాతురాజ్ఞా
సంస్కృతం భారతం రాష్ట్రం
        దివ్యపురుషం విశ్వమఖిలమ్
శ్రీమదరవిందామలాశయ –
        సురభిమకరందోరుసారమ్ మాతురాజ్ఞా

శ్రీమాత ప్రవచించినట్లు సంస్కృతాన్ని నేర్చుకొందాం
భారతాన్ని సంస్కృతం చేద్దాం
విశ్వమంగళం సాధిద్దాం

డా॥ ప్రభాకర శర్మ

చివరి మాట – ఒక యథార్థ గాధ

వాళ్లని వెనకబడిన వాళ్లంటె ఎవరైనా నవ్వేపోతారు.

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం సియాటిల్ నగరంలో వికలాంగుల కోసం ప్రత్యేకమైన ఒలింపిక్ క్రీడామహోత్సవాలు నిర్వహించిరి. వందగజాల పోటిలో తొమ్మిదిమంది మానసిక, దైహిక వికలాంగులు పరిగెత్తేందుకు తయారుగా గీతమీద పొంచి వున్నారు.

తుపాకి పేలంగానే ఉవ్వెత్తున, ఎలాగైనా సరే పరిగెత్తి గెలవాలనే ఉత్సాహంతో బయలుదేరారు. కాని ఒక్క చిన్న పిల్ల వాడు మట్టుకు పాపం పడిపోయి రెండు గిరికీలు కొట్టి ఏడవటం మొదలు పెట్టాడు.

ఆ ఏడుపు విని మిగతా ఎనమండుగురు వెనక్కి తిరిగి చూసారు. అంతే అతని దగ్గరికి పరిగెత్తుకుని వెళ్లారు. ఒక పిల్ల, Down's Syndrome పీడితురాలు, ఆ పిల్లవాడిని ముద్దుపెట్టుకుని "నువ్వింక నయమయిపోతావులే" అని ప్రేమతో సముదాయించింది. తరువాత ఆ తొమ్మండుగురు ఒకరి నొకరు చేతులు కలుపుకొని అందరూ కలిసి చివరివరకు పరిగెత్తేరు.

ఆ దృశ్యమును చూసిన ప్రేక్షకులందరు నిలుచోని చాల సేపు చప్పట్లుకొట్టి హార్షధ్వనాలు చేసారు. కొన్ని నిమిషాలు జయ జయ ధ్వానాలతో ఆ స్టేడియమంతా మారుమ్రోగింది. అది చూసిన వాళ్లు ఇప్పటికి ఆ మరపురాని సంఘటనను గురించి కథలు కథలుగా చెప్పుకుంటున్నారు.

మన అగాధాలలో మనుమలందరు ఒకటే అని, ఒకరితో ఒకరు చేతులు కలుపుకున్న ఒకే ఆత్మ అని తెలుసుకో. జీవితంలో నువ్వు మట్టుకు నువ్వు ఒక్కడివే గెలవటం అంత ముఖ్యం కాదు. నీ కాలస్యమైనా లెక్కచేయక ఇతరులకు కూడ సాయపడి అందరిని ఉమ్మడిగా గెలిపించాలి. అలా చేయటంలోనే నిజమైన శాంతి, తృప్తి, ఆనందములు కలుగుతాయి.

ఇకనైనా మీ ధోరణి మార్చుకోండి! ఈ సందేశాన్ని నలుగురికి చాటించండి.

అనువాదం: రా. లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

Editor: R.L.N.Sastry
Published by Pradeep Narang on behalf of Sri Aurobindo Society,
No. 1, Rangapillai Street, Pondicherry - 605001.
Printed by Amiyo Ranjan Ganguli at Sri Aurobindo Ashram Press,
38 Goubert Avenue, Pondicherry - 605001.
© Sri Aurobindo Ashram Trust, Pondicherry - 605002

Single copy: Rs. 15   Annual Subscription: Rs. 100 (in India)

సమాచార పత్రం

మార్చి ఏప్రిల్ మాసములలోని ముఖ్యదినములు

29 మార్చి 1914 శ్రీమాత ఫ్రాన్స్ నుంచి వచ్చి మొట్ట మొదటసారి శ్రీఅరవిందులను కలుసుకున్నారు.

4 ఏప్రిల్ 1910 శ్రీఅరవిందులు పాండిచ్చేరి వచ్చిన రోజు.

24 ఏప్రిల్ 1920 శ్రీమాత జపాను నుంచి వచ్చి పాండిచ్చేరిలో స్థిరపడిన రోజు. దీనినే తరువాత దర్శనదినముగా చేసారు.

కేంద్రముల వార్తలు

జార్ఖండ్ లోని శ్రీఅరబిందో సొసైటీ కేంద్రముల, శాఖల సమావేశము రాంచిలో 22, 23 జనవరి 2005 తేదీలలో జరిగినది. వడోదరా (గుజరాత్) లో 21-25 జనవరి 2005 తేదీలలో డా॥ ఆనందరెడ్డిగారు 1.) కర్మల ద్వారా సాధన 2.) భక్తి ద్వారా సాధన 3.) ధ్యానము ద్వారా సాధన అనే విషయాల మీద ఉపన్యాసములు ఇచ్చారు. సిలిగురి (పశ్చిమ బెంగాల్) లో 9 జనవరి 2005 న శ్రీఅరవిందుల రెలిక్స్ ప్రతిష్ఠాపన వార్షికోత్సవమును జరుపుకొనిరి. చిత్తూరులో కాంఫర్డ్ ఇంగ్లీషు మీడియం స్కూలులో విద్యార్థులకు, ఉపాధ్యాయులకు శ్రీమాతారవిందులు మరియు వారి యోగమును గురించిన ఉపన్యాసములు ఇవ్వబడినవి. నైరోబి (కెన్యా) సొసైటీ కార్యనిర్వాహక వర్గం వారు ఒక పిల్లల ఆసుపత్రిని సందర్శించి 2200 లఘుదీపికలను బహూకరించిరి. పశ్చిమ బెంగాల్ కేంద్రముల, శాఖల సమావేశములను 5, 6 ఫిబ్రవరి 2005 తేదీలలో జరుపుకొనిరి. పాండిచ్చేరిలో All India Youth Camp for National Integration, 3-11 జనవరి 2005 తేదీలలో 16-25 సం॥ వయస్సుగల 22 మంది బాలికలు 37 మంది బాలురు పాల్గొనిరి. శ్రీ విజయ్, కైవల్య స్మార్ట్, శివకుమార్‌లతో సహా కొంతమంది సంచాలకులు దీనిని నిర్వహించిరి.